HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

3 decembrie 2019 * [i]

„Acțiune în anulare – Apropierea legislațiilor – Directiva (UE) 2017/853 – Controlul achiziționării și al deținerii de arme – Validitate – Temei juridic – Articolul 114 TFUE – Modificarea unei directive existente – Principiul proporționalității – Lipsa evaluării impactului – Atingere adusă dreptului de proprietate – Proporționalitatea măsurilor adoptate – Măsuri care creează obstacole în cadrul pieței interne – Principiul securității juridice – Principiul protecției încrederii legitime – Măsuri care obligă statele membre să adopte o legislație cu efect retroactiv – Principiul nediscriminării – Derogare pentru Confederația Elvețiană – Discriminare care afectează statele membre ale Uniunii Europene sau statele membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS), altele decât acest stat”

În cauza C-482/17,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 263 TFUE, introdusă la 9 august 2017,

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de O. Serdula și de J. Vláčil, în calitate de agenți,

reclamantă,

susținută de:

Ungaria, reprezentată de M. Z. Fehér, de G. Koós și de G. Tornyai, în calitate de agenți,

Republica Polonă, reprezentată de B. Majczyna, de M. Wiącek și de D. Lutostańska, în calitate de agenți,

intervenientă,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de O. Hrstková Šolcová și de R. van de Westelaken, în calitate de agenți,

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat inițial de A. Westerhof Löfflerová, de E. Moro și de M. Chavrier, ulterior de A. Westerhof Löfflerová și de M. Chavrier, în calitate de agenți,

pârâți,

* Limba de procedură: ceha.

susținute de:

Republica Franceză, reprezentată de A. Daly, de E. de Moustier, de R. Coesme și de D. Colas, în calitate de agenți,

Comisia Europeană, reprezentată de M. Šimerdová, de Y. G. Marinova și de E. Kružíková, în calitate de agenți,

interveniente,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă, domnul A. Arabadjiev (raportor), doamna A. Prechal, domnii M. Vilaras, M. Safjan și I. Jarukaitis, președinți de cameră, domnul T. von Danwitz, doamna C. Toader și domnii D. Šváby și F. Biltgen, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna C. Strömholm, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 5 martie 2019,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 11 aprilie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Republica Cehă solicită, cu titlu principal, anularea Directivei (UE) 2017/853 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2017 de modificare a Directivei 91/477/CEE a Consiliului privind controlul achiziționării și deținerii de arme (JO 2017, L 137, p. 22, denumită în continuare „directiva atacată”) și, cu titlu subsidiar, anularea în parte a articolului 1 punctele 6, 7 și 19 din această directivă.

Cadrul juridic

Directiva 91/477/CEE

2 Potrivit considerentelor primul-al cincilea ale Directivei 91/477/CEE a Consiliului din 18 iunie 1991 privind controlul achiziționării și deținerii de arme (JO 1991, L 256, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 10, p. 233):

„întrucât articolul 8a din tratat prevede instituirea pieței interne până la 31 decembrie 1992; întrucât piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne, în cadrul căruia libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor este asigurată conform dispozițiilor din tratat;

întrucât, în timpul reuniunii desfășurate la Fontainebleau pe 25 și 26 iunie 1984, Consiliul European a stabilit explicit ca scop eliminarea tuturor formalităților polițienești și vamale la frontierele intracomunitare;

întrucât eliminarea totală a controalelor și a formalităților la frontierele intracomunitare presupune anumite condiții de fond care trebuie îndeplinite; întrucât Comisia a indicat în Cartea albă, «Realizarea pieței interne» că suspendarea controalelor de securitate a obiectelor transportate și a persoanelor presupune, între altele, o apropiere a legislațiilor privind armele;

întrucât eliminarea controalelor privind deținerea de arme, la frontierele intracomunitare, necesită o reglementare eficientă, care permite controlul în interiorul statelor membre al achiziționării și deținerii de arme de foc și al transferului într-un alt stat membru; întrucât, în consecință, trebuie să fie eliminate controalele sistematice la frontierele intracomunitare;

întrucât aceste norme vor da naștere unui plus de încredere reciprocă între statele membre în domeniul protejării securității persoanelor în măsura în care sunt ancorate în legislațiile parțial armonizate; întrucât s-a convenit, în acest scop, să se prevadă armele de foc a căror achiziționare și deținere de către particulari să fie ori interzisă, ori subordonată autorizării sau declarării.”

3 Anexa I partea II la Directiva 91/477 prevede categoriile de arme de foc A, B, C și D. Articolul 6 din această directivă interzice, în principiu, achiziționarea și deținerea de arme din categoria A, articolul 7 din această directivă impune obținerea unei autorizații pentru cele din categoria B, iar articolul 8 din aceasta instituie obligația de a declara armele din categoria C. Articolul 5 din directiva menționată definește condițiile care trebuie îndeplinite pentru persoanele care doresc să achiziționeze sau să dețină o armă de foc și, în capitolul 3 din Directiva 91/477, articolele 11-14 din aceasta stabilesc formalitățile necesare pentru circulația armelor între statele membre.

Directiva 2008/51/CE

4 Directiva 2008/51/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 de modificare a Directivei 91/477 (JO 2008, L 179, p. 5) a modificat-o pe aceasta din urmă, în special în vederea integrării în dreptul Uniunii a Protocolului Organizației Națiunilor Unite împotriva fabricării și traficului ilegale de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniție anexat la Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, care a fost semnat în numele Comunității Europene la 16 ianuarie 2002 de Comisie, în conformitate cu Decizia 2001/748/CE a Consiliului din 16 octombrie 2001 (JO 2001, L 280, p. 5, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 164).

5 Printre modificările aduse figurează stabilirea unor cerințe detaliate privind marcarea și înregistrarea armelor de foc la articolul 4 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/51, și armonizarea normelor aplicabile neutralizării armelor de foc în anexa I partea III al doilea paragraf la această directivă, astfel cum a fost modificată. Directiva 2008/51 a inserat de asemenea, la articolul 17 din Directiva 91/477, obligația Comisiei de a prezenta Parlamentului European și Consiliului Uniunii Europene, până la 28 iulie 2015, un raport privind rezultatele aplicării acestei directive și, dacă este cazul, propuneri.

6 Pe această bază, a fost adoptată Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European din 21 octombrie 2013, intitulată „Armele de foc și securitatea internă a Uniunii Europene: protejarea cetățenilor și combaterea traficului ilegal” [COM(2013) 716 final], care descrie anumite probleme legate de armele de foc în Uniune și care anunță realizarea unei serii de studii și de consultări ale participanților vizați, care vor fi urmate, la nevoie, de prezentarea unei propuneri legislative.

7 Prin publicarea raportului Comisiei către Consiliu și Parlamentul European din 18 noiembrie 2015, intitulat „Evaluarea REFIT a Directivei 91/477, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/51”, [COM(2015) 751 final] (denumită în continuare „evaluarea REFIT”), Comisia a terminat examinarea punerii în aplicare a Directivei 91/477 și i-a adăugat o propunere de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului din 18 noiembrie 2015 de modificare a Directivei 91/477 [COM(2015) 750 final], care cuprindea o expunere de motive și care a devenit directiva atacată.

Directiva atacată

8 Potrivit considerentelor (1), (2), (6), (9), (15), (20), (21), (23), (27), (33) și (36) ale directivei atacate:

„(1) [Directiva 91/477] a instituit o măsură de însoțire pentru piața internă. Aceasta a stabilit un echilibru între, pe de o parte, angajamentul de a asigura, într-o anumită măsură, libera circulație în cadrul Uniunii a anumitor arme de foc și a unor componente esențiale ale acestora și, pe de altă parte, necesitatea de a controla libertatea respectivă prin recurgerea la garanții de securitate adecvate produselor în cauză.

(2) Anumite aspecte ale [Directivei 91/477] necesită ameliorări suplimentare și proporționale, pentru a combate utilizarea necorespunzătoare a armelor de foc în scopuri criminale și ținând cont de actele teroriste recente. În acest context, prin comunicarea sa din 28 aprilie 2015 intitulată «Agenda europeană privind securitatea», Comisia a cerut revizuirea directivei menționate, precum și o abordare comună cu privire la dezactivarea armelor de foc în vederea prevenirii reactivării și utilizării acestora de către infractori.

[…]

(6) Pentru a se spori trasabilitatea tuturor armelor de foc și a componentelor esențiale și pentru a se facilita libera circulație a acestora, toate armele de foc sau componentele esențiale ale acestora ar trebui marcate cu un marcaj clar, permanent și unic și înregistrate în sistemele informatice de înregistrare a datelor ale statelor membre.

[…]

(9) Date fiind caracterul periculos și durabilitatea armelor de foc și a componentelor esențiale, pentru a asigura că autoritățile competente sunt în măsură să urmărească armele de foc și componentele esențiale în scopul procedurilor administrative și penale și ținând cont de dreptul procesual național, este necesar ca registrele din sistemul computerizat de înregistrare a datelor să fie păstrate pentru o durată de 30 de ani după distrugerea armelor de foc și a componentelor esențiale respective. Accesul la aceste registre și la toate datele cu caracter personal aferente ar trebui să se limiteze la autoritățile competente și ar trebui să fie autorizat numai până la zece ani după distrugerea armei de foc sau a componentelor esențiale vizate în scopul acordării sau retragerii autorizațiilor sau în cadrul procedurilor

vamale, inclusiv al unor posibile impuneri de sancțiuni administrative, și până la 30 de ani după distrugerea armei de foc sau a componentelor esențiale atunci când accesul este necesar pentru aplicarea dreptului penal.

[…]

(15) Ar trebui introduse, în [Directiva 91/477], norme mai stricte în ceea ce privește cele mai periculoase arme de foc, pentru a se asigura că nu sunt permise, cu câteva excepții limitate și justificate corespunzător, achiziționarea, deținerea sau comerțul cu acestea. În cazul în care aceste norme nu sunt respectate, statele membre ar trebui să ia toate măsurile adecvate, care ar putea include confiscarea armelor de foc în cauză.

[…]

(20) Riscul transformării armelor acustice și a altor tipuri de arme cu gloanțe oarbe în arme de foc adevărate este ridicat. Prin urmare, este esențial să fie rezolvată problema utilizării, pentru săvârșirea de infracțiuni, a acestor arme de foc transformate, îndeosebi prin includerea acestor arme în domeniul de aplicare al [Directivei 91/477]. În plus, pentru a se evita riscul ca armele de alarmă și cele de semnalizare să fie fabricate într-un mod care le permite să fie transformate pentru a expulza o alică, un glonț sau un proiectil prin acțiunea unui combustibil de propulsie, Comisia ar trebui să adopte specificații tehnice pentru a se asigura faptul că aceste arme nu pot fi astfel transformate.

(21) Luând în considerare riscul ridicat al reactivării armelor de foc dezactivate în mod necorespunzător și pentru a îmbunătăți securitatea în întreaga Uniune, [Directiva 91/477] ar trebui să se aplice respectivelor arme de foc. […]

[…]

(23) Anumite arme de foc semiautomate pot fi transformate cu ușurință în arme de foc automate, fapt ce constituie o amenințare la adresa securității. Chiar și în absența unei astfel de conversii, anumite arme de foc semiautomate ar putea fi foarte periculoase atunci când capacitatea lor în ceea ce privește numărul de cartușe este ridicată. Prin urmare, uzul civil al armelor de foc semiautomate cu încărcător fix care permit tragerea unui număr mare de cartușe, precum și al armelor de foc semiautomate fără încărcător fix care permit tragerea unui număr mare de cartușe ar trebui să fie interzis. Simpla posibilitate de a monta un încărcător cu o capacitate de peste 10 cartușe în cazul armelor de foc cu țeavă lungă și de peste 20 de cartușe în cazul armelor de foc cu țeavă scurtă nu determină clasificarea într-o anumită categorie.

[…]

(27) În cazul în care statele membre dispun de legislație care reglementează armele [de epocă], astfel de arme nu intră sub incidența cerințelor [Directivei 91/477]. Reproducerile armelor [de epocă] nu au însă aceeași importanță istorică și nu suscită același interes istoric și pot fi fabricate cu ajutorul unor tehnici moderne care le pot îmbunătăți durabilitatea și precizia. Prin urmare, astfel de reproduceri ale unor arme de foc ar trebui să intre în domeniul de aplicare al [Directivei 91/477]. [Directiva 91/477] nu se aplică altor obiecte, cum sunt dispozitivele de tip «airsoft», care nu corespund definiției armelor de foc și nu sunt, așadar, reglementate prin respectiva directivă.

[…]

(33) Deoarece obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 [TUE]. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.

[…]

(36) În ceea ce privește Elveția, prezenta directivă, precum și [Directiva 91/477] constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen [JO 2008, L 53, p. 52], care se află sub incidența domeniilor menționate la articolul 1 din Decizia 1999/437/CE [a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO 1999, L 176, p. 31, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 120)] coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului [din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO 2008, L 53, p. 1)]."

9 Potrivit articolului 1 punctul 6 din directiva atacată:

„Articolele 5 și 6 se înlocuiesc cu următorul text:

«Articolul 5

[…]

(3) Statele membre se asigură că o autorizație pentru achiziționarea și o autorizație pentru deținerea unei arme de foc clasificate în categoria B se retrage în cazul în care se constată că persoana căreia i-a fost acordată respectiva autorizație deține un încărcător care se poate monta pe arme de foc semiautomate cu percuție centrală sau cu repetiție, care:

(a) poate conține mai mult de 20 de cartușe sau,

(b) în cazul armelor de foc cu țeavă lungă, poate conține mai mult de 10 cartușe,

cu excepția cazului în care persoana în cauză a primit o autorizație în temeiul articolului 6 sau o autorizație care a fost confirmată, reînnoită sau prelungită în temeiul articolului 7 alineatul (4a).

[…]

Articolul 6

(1) Fără a aduce atingere articolului 2 alineatul (2), statele membre iau toate măsurile necesare pentru a interzice achiziționarea și deținerea de arme de foc, de componente esențiale și de muniție clasificate în categoria A. Acestea se asigură că armele de foc, componentele esențiale și muniția care sunt deținute în mod ilegal, cu încălcarea acestei interdicții, sunt confiscate.

(2) În scopul protejării infrastructurii critice, a transporturilor comerciale maritime și a convoaielor cu valoare ridicată, precum și în scopuri de apărare națională, scopuri educaționale, culturale, istorice și de cercetare și fără a aduce atingere alineatului (1), autoritățile naționale competente pot acorda, în cazuri individuale, în mod excepțional și justificate în mod corespunzător, autorizații pentru arme de foc, componente esențiale și muniție clasificate în categoria A, dacă acest lucru nu contravine siguranței sau ordinii publice.

(3) Statele membre pot decide să autorizeze, în cazuri individuale speciale, în mod excepțional și justificate în mod corespunzător, colecționari să achiziționeze și să dețină arme de foc, componente esențiale și muniție clasificate în categoria A, sub rezerva respectării unor condiții stricte privind securitatea, inclusiv aducerea de dovezi autorităților naționale competente care să demonstreze că au fost instituite măsuri pentru a aborda orice riscuri la adresa siguranței sau ordinii publice și că armele de foc, componentele esențiale ale acestora sau muniția în cauză sunt depozitate cu respectarea unui nivel de securitate proporțional cu riscurile asociate accesului neautorizat la acestea.

Statele membre se asigură că colecționarii autorizați în temeiul primului paragraf de la acest alineat pot fi identificați în sistemele computerizate de înregistrare a datelor menționate la articolul 4. Colecționarii astfel autorizați trebuie să țină un registru cu toate armele de foc deținute și clasificate în categoria A, care să fie accesibil autorităților naționale competente. Statele membre instituie un sistem de monitorizare adecvat vizând toți colecționarii astfel autorizați, luând în considerare toți factorii relevanți.

(4) Statele membre pot acorda autorizații armurierilor sau intermediarilor, în cadrul activității lor profesionale respective, pentru achiziționarea, fabricarea, dezactivarea, repararea, furnizarea, transferul și deținerea de arme de foc, de componente esențiale și de muniție clasificate în categoria A, sub rezerva unor condiții stricte privind securitatea.

(5) Statele membre pot autoriza muzeele să achiziționeze și să dețină arme de foc, componente esențiale și muniție clasificate în categoriile A și B, sub rezerva unor condiții stricte privind securitatea.

(6) Statele membre pot autoriza practicanții de tir sportiv să achiziționeze și să dețină arme de foc semiautomate clasificate la punctele 6 și 7 din categoria A, sub rezerva următoarelor condiții:

(a) o evaluare satisfăcătoare a informațiilor pertinente care decurg din aplicarea articolului 5 alineatul (2);

(b) furnizarea unei dovezi că practicantul de tir sportiv respectiv se antrenează în mod activ sau participă la competiții de tir sportiv recunoscute de către o organizație de tir sportiv recunoscută în mod oficial în statul membru respectiv sau de către o federație de tir sportiv consacrată la nivel internațional și recunoscută în mod oficial și

(c) furnizarea unui certificat din partea unei organizații de tir sportiv recunoscute în mod oficial care să confirme că:
   (i) practicantul de tir sportiv este membru al unui club de tir și practică tirul sportiv în mod regulat în cadrul acestuia de cel puțin 12 luni și
   (ii) arma de foc în cauză îndeplinește cerințele necesare pentru o disciplină de tir sportiv recunoscută de o federație de tir sportiv consacrată la nivel internațional și recunoscută în mod oficial.

În ceea ce privește armele de foc clasificate la punctul 6 din categoria A, statele membre care au un sistem militar bazat pe serviciul militar general și în care este instituit, în ultimii 50 de ani, un sistem de transfer al armelor de foc de uz militar către persoanele care părăsesc armata după îndeplinirea atribuțiilor lor militare pot autoriza respectivele persoane, în calitatea lor de practicanți de tir sportiv, să păstreze o armă de foc utilizată pe perioada serviciului lor militar obligatoriu. Autoritatea publică competentă în cauză transformă armele de foc respective în arme de foc semiautomate și verifică în mod periodic că persoanele care utilizează astfel de arme de foc nu reprezintă un risc pentru siguranța publică. Se aplică dispozițiile prevăzute la primul paragraf literele (a), (b) și (c).

(7) Autorizațiile emise în temeiul prezentului articol se reexaminează periodic, la intervale care nu depășesc cinci ani.”

10 Articolul 1 punctul 7 din directiva menționată prevede:

„Articolul 7 se modifică după cum urmează:

[…]

(b) se introduce următorul alineat:

«(4a) Statele membre pot decide să confirme, să reînnoiască sau să prelungească autorizațiile pentru armele de foc semiautomate încadrate la punctul 6, 7 sau 8 din categoria A pentru o armă de foc care a fost clasificată la categoria B și achiziționată legal și înregistrată înainte de 13 iunie 2017, cu condiția respectării celorlalte condiții stabilite în prezenta directivă. Statele membre pot, de asemenea, să permită achiziționarea acestor arme de foc de către alte persoane autorizate de statele membre în conformitate cu prezenta directivă, astfel cum a fost modificată prin [directiva atacată].»”

11 Articolul 1 punctul 13 din directiva atacată prevede:

„La articolul 12, alineatul (2) se modifică după cum urmează:

[…]

(b) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

«Cu toate acestea, derogarea respectivă nu se aplică pentru călătoriile într-un stat membru care, în temeiul articolului 8 alineatul (3), fie interzice achiziționarea și deținerea armei de foc respective, fie solicită o autorizație în acest scop. În acest caz, va fi aplicată o mențiune expresă pe permisul european pentru arme de foc. Statele membre pot, de asemenea, să refuze

aplicarea acestei derogări în cazul armelor de foc clasificate în categoria A pentru care a fost acordată o autorizație în temeiul articolului 6 alineatul (6) sau pentru care autorizația a fost confirmată, reînnoită sau prelungită în temeiul articolului 7 alineatul (4a).»”

12 Articolul 1 punctul 19 din directiva atacată modifică anexa I partea II din Directiva 91/477 după cum urmează:

„[…]

(ii) La categoria A, se adaugă următoarele puncte:
«(6) Arme de foc automate care au fost transformate în arme de foc semiautomate fără a aduce atingere articolului 7 alineatul (4a).
(7) Oricare dintre următoarele arme de foc semiautomate cu percuție centrală:
(a) arme de foc cu țeavă scurtă care permit lansarea a peste 21 de cartușe fără reîncărcare, în cazul în care:
(i) un încărcător cu o capacitate de peste 20 de cartușe face parte din arma de foc respectivă sau
(ii) în aceasta este inserat un încărcător detașabil cu o capacitate care depășește 20 de cartușe;
(b) arme de foc cu țeavă lungă care permit lansarea a peste 11 cartușe fără reîncărcare, în cazul în care:
(i) un încărcător cu o capacitate de peste 10 cartușe face parte din arma de foc sau
(ii) în aceasta este inserat un încărcător detașabil cu o capacitate care depășește 10 cartușe.
(8) Arme de foc semiautomate cu țeavă lungă (adică arme de foc concepute inițial pentru tragere de la nivelul umărului) a căror lungime poate fi redusă la mai puțin de 60 cm fără ca acestea să își piardă funcționalitatea, cu ajutorul unui pat rabatabil sau telescopic sau al unui pat ce poate fi demontat fără a folosi unelte.
(9) Orice arme de foc din această categorie care au fost transformate în arme cu muniție oarbă, pentru a expulza substanțe iritante, alte substanțe active sau muniție pirotehnică sau care au fost transformate în arme de spectacol sau acustice.»

[…]

(iv) Categoria C se înlocuiește cu următorul text:

«Categoria C – Arme de foc și arme care fac obiectul declarării

[…]
(3) Arme de foc semiautomate cu țeavă lungă, altele decât cele enumerate la categoria A sau B;

[…]
(5) Orice arme de foc din această categorie care au fost transformate în arme cu muniție oarbă, pentru a expulza substanțe iritante, alte substanțe active sau muniție pirotehnică sau care au fost transformate în arme de spectacol sau acustice;
(6) Arme de foc clasificate în categoria A sau B sau în prezenta categorie care au fost dezactivate în conformitate cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2403;

[…]»

(v) Categoria D se elimină;

[…]”

Acordul interinstituțional

13 Acordul interinstituțional dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016 (JO 2016, L 123, p. 1, denumit în continuare „Acordul interinstituțional”) vizează la punctele 12-18 evaluările de impact și stipulează la punctele 12-15:

„12. Cele trei instituții sunt de acord în privința faptului că evaluările impactului contribuie în mod pozitiv la îmbunătățirea calității legislației Uniunii.

Evaluările impactului constituie un instrument menit să ajute cele trei instituții să ia decizii în deplină cunoștință de cauză și nu înlocuiesc deciziile politice din cadrul procesului decizional democratic. Evaluările impactului nu trebuie să genereze întârzieri nejustificate în procesul legislativ și nici să aducă prejudicii capacității colegiuitorilor de a propune modificări.

Evaluările impactului ar trebui să analizeze existența, amploarea și consecințele problemei și chestiunea necesității unei eventuale acțiuni la nivelul Uniunii. Acestea ar trebui să evidențieze soluții alternative și, dacă este posibil, costurile și beneficiile potențiale pe termen scurt și lung, evaluând consecințele economice, sociale și pentru mediu în mod integrat și echilibrat și utilizând atât analize calitative, cât și cantitative. Ar trebui respectate pe deplin principiile subsidiarității și proporționalității, precum și drepturile fundamentale. Evaluările impactului ar trebui să se refere, atunci când este posibil, și la costul «non-Europei» și la impactul asupra competitivității, precum și la sarcinile administrative pe care le implică diferitele opțiuni, acordând o atenție deosebită IMM-urilor (principiul «a gândi mai întâi la scară mică»), aspectelor din domeniul digital și impactului teritorial. Evaluările impactului ar trebui să se bazeze pe informații corecte, obiective și complete și să fie proporționale cu sfera lor de aplicare și cu obiectivele urmărite.

13. Comisia va evalua impactul inițiativelor sale legislative și fără caracter legislativ, al actelor delegate și al măsurilor de punere în aplicare care ar putea avea efecte semnificative din punct de vedere economic, social sau de mediu. Inițiativele incluse în programul de lucru al Comisiei sau în declarația comună vor fi însoțite, în general, de o evaluare a impactului.

În cadrul propriului său proces de evaluare a impactului, Comisia va desfășura consultări cât mai extinse. Comitetul de control normativ din cadrul Comisiei va verifica în mod obiectiv evaluările impactului din perspectiva calității. În momentul adoptării inițiativei Comisiei, rezultatele finale ale evaluărilor impactului vor fi puse la dispoziția Parlamentului European, Consiliului și parlamentelor naționale și vor fi făcute publice, împreună cu avizul (avizele) Comitetului de control normativ.

14. La analizarea propunerilor legislative ale Comisiei, Parlamentul European și Consiliul vor ține seama pe deplin de evaluările impactului realizate de Comisie. În acest scop, evaluările impactului sunt prezentate astfel încât să faciliteze analizarea de către Parlamentul European și Consiliu a alegerilor făcute de Comisie.

15. Atunci când consideră că este adecvat și necesar pentru procesul legislativ, Parlamentul European și Consiliul vor efectua evaluări ale impactului în legătură cu modificările substanțiale pe care le aduc propunerii Comisiei. În general, evaluarea impactului realizată de Comisie va constitui punctul de plecare pentru lucrările ulterioare ale Parlamentului European și ale Consiliului. Definiția unei modificări «substanțiale» ar trebui determinată de fiecare instituție.”

Concluziile părților și procedura în fața Curții

14 Republica Cehă solicită Curții:

– cu titlu principal, anularea directivei atacate, precum și obligarea Parlamentului și a Consiliului la plata cheltuielilor de judecată sau

– în subsidiar,

  – anularea articolului 1 punctul 6 din directiva atacată, în măsura în care introduce articolul 5 alineatul (3) și articolul 6 alineatul (6) al doilea paragraf în Directiva 91/477;

  – anularea articolului 1 punctul 7 din directiva atacată, în măsura în care introduce articolul 7 alineatul (4a) în Directiva 91/477;

  – anularea articolului 1 punctul 19 din directiva atacată, în măsura în care:

    – introduce punctele 6-8 în categoria A din partea II din anexa I la Directiva 91/477;

    – modifică categoria B din partea II din anexa I;

    – introduce punctul 6 în categoria C din partea II din anexa I;

    – modifică partea III din aceeași anexă I, precum și

  – obligarea Parlamentului și a Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

15 Parlamentul și, cu titlu principal, Consiliul solicită Curții respingerea acțiunii și obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată. În subsidiar, în ipoteza în care Curtea ar anula directiva atacată, Consiliul solicită Curții să dispună menținerea efectelor acesteia pentru o perioadă suficient de lungă pentru a permite adoptarea măsurilor necesare.

16 Prin decizia președintelui Curții din 5 ianuarie 2018, s-au admis cererile Ungariei și Republicii Polone de intervenție în susținerea concluziilor Republicii Cehe.

17 Prin decizia președintelui Curții din aceeași zi, s-au admis cererea Republicii Franceze și cea a Comisiei de intervenție în susținerea concluziilor Parlamentului și ale Consiliului.

18 În paralel cu introducerea prezentei acțiuni, Republica Cehă a introdus o cerere de măsuri provizorii prin care a solicitat Curții să dispună suspendarea executării directivei atacate.

19 Prin Ordonanța din 27 februarie 2018, Republica Cehă/Parlamentul și Consiliul (C-482/17 R, nepublicată, EU:C:2018:119), vicepreședintele Curții a respins această cerere de măsuri provizorii, întrucât Republica Cehă nu a demonstrat că era îndeplinită condiția privind urgența și a amânat pronunțarea cu privire la cheltuielile de judecată aferente acestei proceduri.

Cu privire la acțiune

20 În susținerea concluziilor sale, Republica Cehă invocă patru motive întemeiate pe încălcarea, pentru primul, a principiului atribuirii, pentru al doilea, a principiului proporționalității, pentru al treilea, a principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime, precum și, pentru al patrulea, a principiului nediscriminării.

Primul motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului atribuirii

Argumentația părților

21 Prin intermediul primului motiv, Republica Cehă arată că, deși Directiva 91/477 urmărea scopul armonizării normelor naționale disparate privind achiziționarea și deținerea de arme de foc pentru a elimina obstacolele pentru piața internă, directiva atacată nu se regăsește în aceeași situație. Astfel, din cuprinsul și din motivarea acesteia ar reieși că obiectivele pe care ea le urmărește constau exclusiv în asigurarea unui nivel mai ridicat de siguranță publică în raport cu amenințarea teroristă și cu alte forme de criminalitate. În special, din expunerea de motive a directivei atacate ar reieși că aceasta nu este justificată nici de obstacolele existente, nici de riscurile unor obstacole în calea funcționării pieței interne, ci că aceasta se justifică numai prin lupta împotriva utilizării abuzive a armelor de foc în scopuri criminale sau teroriste.

22 În aceste condiții, Republica Cehă consideră că articolul 114 TFUE nu poate constitui un temei juridic adecvat pentru adoptarea directivei atacate. Astfel, ar rezulta din jurisprudența Curții că apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la libera circulație a mărfurilor trebuie să fie obiectivul principal al legislației Uniunii adoptate în temeiul acestui articol, eventualele alte obiective trebuind să fie doar accesorii. Or, interzicerea deținerii anumitor arme de foc semiautomate și a încărcătoarelor lor, care ar constitui principala noutate a directivei atacate, nu ar prezenta nicio legătură cu insuficiențele punctuale în funcționarea pieței interne identificate de Comisie.

23 În plus, nu ar exista în prezent, în tratate, un temei juridic care să permită adoptarea unei asemenea măsuri de interdicție. Astfel, în domeniul prevenirii infracțiunilor și a terorismului, armonizarea ar fi în mod expres exclusă de articolul 84 TFUE. Aceasta ar reprezenta o reflectare a articolului 4 alineatul (2) TUE, în temeiul căruia statele membre sunt singurele responsabile de securitatea națională pe teritoriul lor și trebuie să aibă posibilitatea de a asigura menținerea ordinii publice pe acesta. Prin urmare, prin adoptarea directivei atacate, legiuitorul Uniunii și-ar fi depășit atribuțiile și ar fi încălcat articolul 5 alineatul (2) TUE.

24 Republica Cehă subliniază că nu repune în discuție dreptul legiuitorului Uniunii de a modifica directivele în vigoare. Modificările acestora ar trebui totuși să fie adoptate pe un temei juridic în conformitate cu obiectivele lor și în limitele atribuțiilor Uniunii, excluzându-se măsurile care nu ar fi putut fi cuprinse în textul inițial, care nu se bazează pe un temei juridic propriu și care depășesc atribuțiile Uniunii.

25 Ungaria susține argumentele Republicii Cehe și adaugă că, deși este necesar, pentru a determina temeiul juridic al unei reglementări de modificare, să se examineze în ansamblul său actul în care se integrează reglementarea în cauză, nu ar rezulta din aceasta că ar trebui să se stabilească temeiul juridic al actului de modificare, având în vedere numai finalitățile și conținutul actului modificat. Aceasta ar permite, astfel, legiuitorului Uniunii să deroge de la normele de procedură prevăzute de tratate, precum votul cu majoritate calificată sau cu unanimitate, precum și, asemenea situației din speță, să eludeze principiul atribuirii competențelor.

26 În speță, chiar dacă ar trebui să se admită că, ținând seama de obiectivele inițiale ale Directivei 91/477, obiectul directivei atacate nu este total străin de obiectivele urmărite de articolul 114 TFUE, aceste obiective ar fi, în ceea ce privește directiva atacată, cel mult de natură accesorie în raport cu obiectivul principal al modificărilor conținute în directiva menționată, și anume prevenirea criminalității. În consecință, articolul 114 TFUE nu poate servi drept temei juridic pentru această directivă.

27 Republica Polonă susține de asemenea argumentația Republicii Cehe și adaugă că însăși esența principiului atribuirii este repusă în discuție atunci când o modificare a unui act al Uniunii este adoptată pe baza temeiului juridic reținut inițial pentru adoptarea unui astfel de act, independent de obiectivul și de conținutul modificării astfel aduse.

28 În plus, Republica Polonă susține că numai munițiile, cu excluderea armelor de foc, constituie mărfuri periculoase în raport cu dreptul Uniunii, astfel încât niciun argument nu se poate întemeia pe caracterul pretins periculos alarmelor de foc pentru a justifica măsuri care constau în interzicerea comercializării anumitor arme de foc sau pentru armonizarea condițiilor lor de achiziționare, de deținere și de circulație în cadrul pieței interne.

29 Pe de altă parte, interdicția de a comercializa categorii determinate de arme de foc nu ar facilita funcționarea pieței interne. Dimpotrivă, directiva atacată ar da naștere unor noi obstacole în calea acestei funcționări, din moment ce a omis să uniformizeze data de la care armele de foc sunt considerate de epocă și a introdus nu numai noi definiții ambigue, ci și norme care includ elemente care pot conduce la o transpunere diferită în dreptul național al statelor membre.

30 Parlamentul și Consiliul, susținute de Republica Franceză și de Comisie, contestă argumentația Republicii Cehe, precum și pe cele prezentate, în susținerea acesteia, de Ungaria și de Republica Polonă.

Aprecierea Curții

31 Este necesar să se amintească, cu titlu introductiv, că reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că alegerea temeiului juridic al unui act al Uniunii trebuie să se întemeieze pe elemente obiective, care pot fi supuse unui control jurisdicțional, printre care figurează finalitatea și conținutul actului. Dacă, prin analizarea actului în discuție, se dovedește că acesta urmărește o dublă finalitate sau că are o componentă dublă și dacă una dintre acestea poate fi identificată ca fiind principală ori preponderentă, iar cealaltă nu este decât accesorie, actul trebuie să aibă un

temei juridic unic, și anume temeiul impus de finalitatea sau de componenta principală ori preponderentă (Hotărârea din 23 ianuarie 2018, Buhagiar și alții, C-267/16, EU:C:2018:26, punctul 41, precum și jurisprudența citată).

32 În plus, rezultă din jurisprudența Curții că, pentru a stabili temeiul juridic adecvat, poate fi luat în considerare contextul juridic în care se înscrie o nouă reglementare, în special prin faptul că un astfel de context poate furniza o clarificare cu privire la scopul reglementării menționate (Hotărârea din 3 septembrie 2009, Parlamentul/Consiliul, C-166/07, EU:C:2009:499, punctul 52).

33 Potrivit articolului 114 alineatul (1) TFUE, Parlamentul și Consiliul adoptă măsurile privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

34 În ceea ce privește condițiile de aplicare a acestei dispoziții, potrivit unei jurisprudențe constante, deși simpla constatare a unor disparități între reglementările naționale nu este suficientă pentru a justifica recurgerea la articolul 114 TFUE, situația este diferită în cazul unor divergențe între actele cu putere de lege sau actele administrative ale statelor membre care sunt de natură să îngrădească libertățile fundamentale și să aibă astfel o incidență directă asupra funcționării pieței interne (Hotărârea din 4 mai 2016, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-358/14, EU:C:2016:323, punctul 32, precum și jurisprudența citată).

35 În plus, deși este posibilă utilizarea articolului 114 TFUE drept temei juridic în vederea prevenirii unor obstacole viitoare în calea schimburilor comerciale care ar rezulta din evoluția eterogenă a legislațiilor naționale, apariția unor astfel de obstacole trebuie să fie probabilă, iar măsura în cauză trebuie să aibă ca obiect prevenirea lor (Hotărârea din 4 mai 2016, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-358/14, EU:C:2016:323, punctul 33, precum și jurisprudența citată).

36 Pe de altă parte, Curtea a considerat că, din moment ce condițiile pentru a recurge la articolul 114 TFUE ca temei juridic sunt îndeplinite, legiuitorul Uniunii nu poate fi împiedicat să invoce acest temei juridic, dat fiind că protecția sănătății publice vizată la alineatul (3) al acestui articol, între care figurează securitatea, este determinantă în cadrul alegerilor care trebuie operate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 mai 2016, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-358/14, EU:C:2016:323, punctul 34, precum și jurisprudența citată).

37 Reiese din cele ce precedă că, atunci când există obstacole în calea schimburilor comerciale sau când există probabilitatea ca astfel de obstacole să survină în viitor din cauză că statele membre au adoptat sau urmează să adopte măsuri diferite în legătură cu un produs sau cu o categorie de produse, de natură să asigure un nivel de protecție diferit și să împiedice, în consecință, libera circulație a produsului sau a produselor în Uniune, articolul 114 TFUE abilitează legiuitorul Uniunii să intervină adoptând măsurile adecvate, cu respectarea, pe de o parte, a alineatului (3) al acestui articol și, pe de altă parte, a principiilor juridice menționate în Tratatul FUE sau deduse de jurisprudență, în special a principiului proporționalității (Hotărârea din 4 mai 2016, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-358/14, EU:C:2016:323, punctul 36, precum și jurisprudența citată).

38 În plus, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, atunci când un act întemeiat pe articolul 114 TFUE a eliminat deja orice obstacol privind schimburile în domeniul pe care acesta îl armonizează, legiuitorul Uniunii nu poate fi privat de posibilitatea de a adapta acest act în funcție de orice modificare a împrejurărilor sau de orice evoluție a cunoștințelor având în vedere sarcina

care îi revine de a garanta protecția intereselor generale recunoscute de tratat (Hotărârea din 8 iunie 2010, Vodafone și alții, C-58/08, EU:C:2010:321, punctul 34, precum și jurisprudența citată).

39 Astfel, într-o asemenea situație, legiuitorul Uniunii nu își poate îndeplini în mod corect sarcina de a asigura protejarea intereselor generale recunoscute de tratat decât dacă îi este permis să adapteze legislația Uniunii relevantă la astfel de modificări sau de evoluții [a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 decembrie 2002, British American Tobacco (Investments) și Imperial Tobacco, C-491/01, EU:C:2002:741, punctul 77].

40 Or, reiese din jurisprudența Curții că combaterea terorismului internațional pentru menținerea păcii și a securității internaționale constituie un obiectiv de interes general al Uniunii. Același lucru este valabil în ceea ce privește combaterea criminalității grave în scopul garantării siguranței publice (Hotărârea din 8 aprilie 2014, Digital Rights Ireland și alții, C-293/12 și C-594/12, EU:C:2014:238, punctul 42, precum și jurisprudența citată).

41 În speță, în timp ce Republica Cehă, susținută de Ungaria și de Republica Polonă, pretinde în esență că temeiul juridic al directivei atacate trebuie identificat prin examinarea acesteia în mod izolat, Parlamentul și Consiliul, susținute cu privire la acest aspect de Republica Franceză, arată că această examinare trebuie să fie efectuată ținând seama în special de Directiva 91/477, pe care directiva atacată urmărește să o modifice.

42 În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că rezultă în special din jurisprudența amintită la punctele 32, 38 și 39 din prezenta hotărâre că, în ceea ce privește o reglementare care modifică o reglementare existentă, trebuie luată în considerare de asemenea, în scopul identificării temeiului juridic al acesteia, reglementarea existentă pe care o modifică și în special obiectivul și conținutul său.

43 Întrucât directiva atacată a modificat Directiva 91/477, în special prin inserarea de noi dispoziții, aceasta din urmă formează contextul juridic al directivei atacate. Acest lucru este confirmat în special de considerentele (1) și (2) ale directivei atacate, care fac trimitere la echilibrul stabilit de Directiva 91/477 între, pe de o parte, angajamentul de a asigura o anumită libertate de circulație pentru anumite arme de foc și părțile lor esențiale în cadrul Uniunii și, pe de altă parte, necesitatea de a încadra această libertate prin anumite garanții de securitate, adaptate acestor produse, precum și necesitatea de a ajusta acest echilibru, pentru a combate utilizarea abuzivă a acestor arme în scopuri infracționale și ținând seama de „recentele acte teroriste”.

44 Pe de altă parte, abordarea propusă de Republica Cehă, susținută de Ungaria și de Republica Polonă, ar putea conduce la un rezultat paradoxal, și anume că, în timp ce actul de modificare nu ar putea fi adoptat în temeiul articolului 114 TFUE, ar fi în schimb posibil ca legiuitorul Uniunii să ajungă la același rezultat normativ prin abrogarea actului inițial și prin reformarea integrală a acestuia într-un nou act, adoptat în temeiul acestei dispoziții.

45 În consecință, contrar celor pretinse de aceste state membre și astfel cum arată în mod întemeiat Parlamentul și Consiliul, trebuie să se identifice în speță temeiul juridic pe baza căruia trebuia adoptată directiva atacată, ținând seama în special atât de contextul reprezentat de Directiva 91/477, cât și de reglementarea care rezultă din modificările aduse acesteia prin directiva atacată.

46 În primul rând, în ceea ce privește Directiva 91/477, din considerentele al doilea-al patrulea ale acesteia reiese că ea a fost adoptată în scopul instituirii pieței interne și că, în acest context, suspendarea controalelor de securitate în privința obiectelor transportate și a persoanelor presupunea, între altele, o apropiere a legislațiilor prin intermediul unei reglementări eficiente privind armele de foc, care vizează să instituie un control în interiorul statelor membre al achiziționării, al deținerii și al transferului acestora. Potrivit celui de al cincilea considerent al acestei directive, o astfel de reglementare ar da naștere unui plus de încredere reciprocă între statele membre în domeniul protejării securității persoanelor (Hotărârea din 23 ianuarie 2018, Buhagiar și alții, C-267/16, EU:C:2018:26, punctul 43).

47 În ceea ce privește conținutul Directivei 91/477, aceasta instituie un cadru minim armonizat referitor la deținerea și la achiziționarea armelor de foc, precum și la transferul lor între statele membre. În acest scop, această directivă prevede dispoziții privind condițiile potrivit cărora pot fi achiziționate și deținute arme de foc de diferite categorii, prevăzând de asemenea, pentru imperative de siguranță publică, că achiziționarea anumitor tipuri de arme de foc trebuie să fie interzisă. În plus, directiva menționată cuprinde norme care vizează armonizarea măsurilor administrative ale statelor membre referitoare la circulația armelor de foc pentru uz civil al cărei principiu de bază este interzicerea circulației armelor, cu excepția cazului în care procedurile prevăzute în acest scop de aceeași directivă sunt respectate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 ianuarie 2018, Buhagiar și alții, C-267/16, EU:C:2018:26, punctele 49-51).

48 Astfel, Curtea a apreciat că Directiva 91/477 constituie o măsură care vizează să asigure, în ceea ce privește libera circulație a mărfurilor, și anume a armelor de foc pentru uz civil, o apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre, circumscriind totodată această libertate prin garanții de securitate adaptate în funcție de natura acestor mărfuri (Hotărârea din 23 ianuarie 2018, Buhagiar și alții, C-267/16, EU:C:2018:26, punctul 52).

49 În al doilea rând, în ceea ce privește finalitatea directivei atacate, mai întâi, reiese din considerentul (2) al acestei directive că aceasta urmărește să îmbunătățească în mai mare măsură anumite aspecte ale Directivei 91/477 și să ajusteze echilibrul dintre libera circulație a mărfurilor în cauză și garanțiile de securitate, în special ținând seama de „acte teroriste recente”. Deși rezultă în special din considerentele (9), (15), (20), (21) și (23) ale directivei atacate, care privesc, printre altele, armele de foc cele mai periculoase, neutralizate și semiautomate, că preocupările privind siguranța asociate acestor diferite tipuri de arme de foc au determinat legiuitorul Uniunii să prevadă norme mai stricte pentru acestea, nu este mai puțin adevărat că acesta urmărea de asemenea, prin adoptarea acestei directive, să faciliteze libera circulație a anumitor arme, astfel cum atestă în special considerentul (6) al directivei menționate, referitor la marcarea armelor de foc și a părților lor esențiale.

50 În continuare, în ceea ce privește conținutul directivei atacate, trebuie arătat că articolul 1 punctul 1 din aceasta furnizează definiții precise, printre altele, ale persoanelor, obiectelor și activităților supuse noii reglementări. Punctul 3 al acestui articol instituie un nou sistem de marcare a armelor de foc și a părților lor esențiale, reglementează activitatea armurierilor și a intermediarilor și precizează datele care urmează să fie înregistrate în bazele de date ale statelor membre, conservarea și accesibilitatea acestora. Punctul 6 al articolului menționat detaliază condițiile în care sunt acordate autorizațiile de a achiziționa și de a deține arme de foc și în care trebuie retrase, conține normele privind supravegherea armelor de foc în scopul reducerii riscului de acces la acestea de către persoane neautorizate, interzice achiziționarea și deținerea de arme de foc din categoria A și precizează derogările de la această interdicție. Punctul 7 al aceluiași articol impune un control regulat al autorizațiilor de deținere a armelor de foc și prevede

posibilitatea statelor membre de a acorda o altă derogare de la interzicerea deținerii de arme de foc din categoria A. Articolul 1 punctul 8 din directiva atacată amintește că statele membre pot interzice achiziționarea sau deținerea de arme de foc din categoriile B și C. Punctul 9 al acestui articol supune munițiile și unele încărcătoare acelorași reguli precum cele aplicabile achiziționării și deținerii de arme de foc cărora le sunt destinate. Punctul 10 al articolului menționat reglementează armele de alarmă, de semnalizare și neutralizate. Punctul 12 al aceluiași articol interzice, în principiu, transferul de arme de către un stat membru la altul, iar punctul 13 din acesta prevede derogările aplicabile acestui transfer. Articolul 1 punctul 14 din directiva atacată vizează schimbul de informații între statele membre și punctul 19 din acest articol modifică anexa I la Directiva 91/477, detaliind clasificarea armelor în categoriile A-C.

51 Directiva atacată cuprinde, așadar, asemenea Directivei 91/477, dispoziții referitoare la deținerea și la achiziționarea armelor de foc, precum și la transferul acestora între statele membre. În special, aceste dispoziții reglementează dobândirea și deținerea de către particulari a armelor de foc, prevăzând printre altele că unele dintre aceste arme sunt interzise, în timp ce altele sunt supuse autorizării sau declarării. În plus, ele armonizează măsurile administrative ale statelor membre referitoare la circulația armelor de foc pentru uz civil.

52 În sfârșit, din mai multe documente care au servit la momentul pregătirii directivei atacate și aduse la cunoștința Curții reiese că, prin adoptarea acestei directive, legiuitorul Uniunii urmărea efectiv să asigure, într-un cadru de securitate care a evoluat, siguranța cetățenilor Uniunii, îmbunătățind totodată funcționarea pieței interne a armelor de foc aducând soluții la problemele identificate. În special, evaluarea REFIT a evidențiat faptul că buna funcționare a pieței interne a armelor de foc pentru uz civil era compromisă de disparitățile normative dintre statele membre referitoare la clasificarea armelor de foc în categoriile C și D, precum și prin disparități în aplicarea dispozițiilor referitoare la pașaportul european pentru arme de foc.

53 Or, prin faptul că a ajustat astfel echilibrul între libera circulație a mărfurilor și garanțiile de ordin securitar, legiuitorul Uniunii s-a limitat să adapteze normele referitoare la deținerea și la achiziționarea armelor de foc prevăzute de Directiva 91/477 la evoluțiile împrejurărilor.

54 Astfel, în primul rând, astfel cum arată în mod întemeiat Parlamentul și Consiliul, prin faptul că a adoptat directiva atacată, legiuitorul Uniunii a continuat să urmărească, în contextul evoluției riscurilor de securitate, obiectivul anunțat în al cincilea considerent al Directivei 91/477 de a consolida încrederea reciprocă dintre statele membre în domeniul protejării securității persoanelor, prevăzând, în acest scop, categorii de arme de foc a căror achiziționare și deținere de către particulari sunt interzise, supuse autorizării sau, respectiv, supuse declarării, obiectiv care urmărește el însuși să asigure buna funcționare a pieței interne.

55 În această privință, nu se contestă că circumstanțele au evoluat în mod substanțial de la adoptarea Directivei 91/477, dat fiind, mai întâi, că Uniunea a fost extinsă în mai multe rânduri, ulterior, că spațiul Schengen a fost instituit și extins la o parte substanțială a Uniunii și, în sfârșit, că amenințările teroriste și cele ale criminalității transfrontaliere s-au agravat.

56 Or, din jurisprudența amintită la punctele 38-40 din prezenta hotărâre rezultă că legiuitorul Uniunii nu poate fi privat de posibilitatea de a adapta, în temeiul articolului 114 TFUE, un act precum Directiva 91/477 la orice modificare a circumstanțelor sau la orice evoluție a cunoștințelor având în vedere sarcina care îi revine de a asigura protecția intereselor generale recunoscute de tratate, între care menținerea siguranței publice.

57 În al doilea rând, astfel cum a arătat doamna avocată generală la punctele 46 și 47 din concluziile sale, armonizarea aspectelor referitoare la siguranța mărfurilor este unul dintre elementele esențiale pentru asigurarea bunei funcționări a pieței interne, întrucât reglementările care au dispărut în această materie sunt susceptibile să creeze obstacole în calea comerțului. Or, având în vedere că particularitatea armelor de foc, în mod contrar celor susținute de Republica Polonă, este periculozitatea acestora nu numai pentru utilizatori, ci și pentru publicul larg, astfel cum a arătat deja Comisia la punctul 54 din Hotărârea din 23 ianuarie 2018, Buhagiar și alții (C-267/16, EU:C:2018:26), motive de siguranță publică par, după cum se amintește în al cincilea considerent al Directivei 91/477, indispensabile în cadrul unei reglementări privind achiziționarea și deținerea acestor mărfuri.

58 În al treilea rând, nu se stabilește în niciun caz, având în vedere elementele din dosarul prezentat Curții, că legiuitorul Uniunii ar fi încălcat temeiul juridic pe care îl constituie articolul 114 TFUE și, prin urmare, că ar fi depășit limitele competențelor atribuite Uniunii dacă, în loc să adopte directiva atacată, ar fi procedat la o reformare a Directivei 91/477, încorporând, prin intermediul acestei căi legislative alternative, modificările aduse prin directiva atacată.

59 Dimpotrivă, reiese din aceleași elemente de probă că actul care rezulta din modificările aduse Directivei 91/477 prin directiva atacată cuprinde o reglementare a pieței interne a armelor de foc pentru uz civil care este adaptată particularităților mărfurilor menționate și care asigură, întotdeauna, astfel cum a constatat Curtea la punctul 52 din Hotărârea din 23 ianuarie 2018, Buhagiar și alții (C-267/16, EU:C:2018:26), în ceea ce privește libera circulație a mărfurilor, o apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre, circumscriind totodată această libertate prin garanții de securitate adaptate în funcție de natura mărfurilor în cauză.

60 În al treilea rând, în măsura în care Republica Polonă arată că interdicția de a comercializa anumite categorii de arme de foc nu facilitează funcționarea pieței interne și că directiva atacată evidențiază noi obstacole în calea liberei circulații a armelor de foc pentru uz civil, pe de o parte, trebuie amintit că, prin expresia „măsuri privind apropierea” care figurează la articolul 114 TFUE, autorii tratatului au dorit să confere legiuitorului Uniunii, în funcție de contextul general și de împrejurările specifice ale materiei care trebuie armonizată, o marjă de apreciere cu privire la cea mai adecvată tehnică de apropiere pentru a ajunge la rezultatul dorit, în special în domenii care se caracterizează prin particularități tehnice complexe (Hotărârea din 4 mai 2016, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-358/14, EU:C:2016:323, punctul 37, precum și jurisprudența citată).

61 În funcție de împrejurări, aceste măsuri pot consta în obligarea tuturor statelor membre să autorizeze comercializarea produsului sau a produselor vizate, să instituie anumite condiții ale acestei obligații, chiar să interzică, provizoriu sau definitiv, comercializarea unuia sau anumitor produse (Hotărârea din 4 mai 2016, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-358/14, EU:C:2016:323, punctul 38, precum și jurisprudența citată).

62 Or, în speță, având în vedere elementele prezentate la punctele 54-57 din prezenta hotărâre, nu rezultă că legiuitorul Uniunii a depășit marja de apreciere pe care i-o conferă temeiul juridic al articolului 114 TFUE în ceea ce privește tehnica de apropiere, atunci când a adoptat, pentru a asigura menținerea liberei circulații limitate a armelor de foc pentru uz civil în cadrul pieței interne, măsurile care au constat în adăugarea în categoria A a armelor de foc interzise prin Directiva 91/477 a unor arme de foc semiautomate și în introducerea altor dispoziții care dau naștere, potrivit Republicii Polone, unor noi obstacole.

63 Pe de altă parte, în măsura în care această argumentație urmărește să conteste faptul că măsurile criticate sunt apte să atingă obiectivele articolului 114 TFUE, trebuie arătat că o astfel de argumentație se confundă cu cea pe care Republica Cehă o invocă în susținerea celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, astfel încât se impune ca acestea să fie apreciate împreună cu acest aspect.

64 Având în vedere toate considerațiile care precedă, primul motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv, privind examinarea de către legiuitorul Uniunii a proporționalității anumitor dispoziții din directiva atacată

– *Argumentația părților*

65 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv, Republica Cehă arată că legiuitorul Uniunii a adoptat directiva atacată în condițiile în care în mod vădit nu dispunea de informații suficiente cu privire la impactul potențial al măsurilor adoptate. Acesta nu ar fi putut, așadar, să își respecte obligația de a se informa dacă aceste măsuri respectau principiul proporționalității.

66 Mai întâi, nici constatarea formală din considerentul (33) al directivei atacate, nici pasajele corespunzătoare din expunerea de motive nu ar conține o considerație suficient de concretă cu privire la proporționalitatea anumitor dispoziții ale acestei directive.

67 În continuare, realizarea unei analize a impactului reglementării propuse s-ar impune Comisiei în toate cazurile în care trebuie să se preconizeze o incidență importantă asupra drepturilor și a obligațiilor persoanelor. Efectuarea unei analize a impactului reglementării propuse ar fi astfel o obligație stabilită în Acordul interinstituțional. În special, punctul 12 al doilea paragraf din acest acord nu poate fi interpretat în sensul că autorizează Comisia să renunțe la realizarea unei evaluări a impactului de îndată ce consideră oportun, ci ar trebui înțeles ca o invitație adresată Comisiei de a asigura că o evaluare a impactului nu conduce la întârzierea procesului legislativ.

68 Or, adoptarea directivei atacate nu ar fi fost precedată de nicio evaluare a impactului, deși aceasta are un impact important în toate statele membre, în special asupra dreptului de proprietate al cetățenilor. În special, evaluarea REFIT nu poate fi considerată un substitut al unei asemenea analize, dat fiind că aceasta nu privește impactul noilor măsuri adoptate.

69 În plus, experiența Republicii Cehe ar face posibile îndoielile cu privire la faptul că măsurile adoptate sunt de natură să atingă obiectivul de combatere a utilizării abuzive a armelor de foc, dat fiind că, în acest stat membru și în cursul ultimilor zece ani, a fost săvârșită o singură încălcare, în plus involuntară, cu o armă care face parte în prezent din categoria A, a cărei comercializare și deținere sunt în principiu interzise.

70 În mod similar, în ceea ce privește posibilitatea de a transforma armele de foc semiautomate în arme de foc automate, chiar evaluarea REFIT ar fi constatat că nu a fost identificat niciun caz de utilizare abuzivă în scopuri infracționale a armelor de foc astfel transformate. În plus, transformările menționate în cuprinsul acesteia ar fi fost efectuate fie cu ajutorul unor accesorii

pe care directiva atacată nu le reglementează, fie prin instalarea unor părți esențiale unor arme de foc automate deja interzise prin Directiva 91/477, înainte de modificarea acesteia prin directiva atacată.

71 În sfârșit, deși Republica Cehă poate admite că o apreciere a impactului potențial al măsurilor adoptate poate fi efectuată altfel decât prin intermediul unei evaluări formale a impactului, legiuitorul Uniunii nu poate renunța în totalitate la aceasta. Or, în speță, el nu ar fi dispus, prin alte surse, de informații suficiente care să îi permită să aprecieze proporționalitatea anumitor măsuri introduse prin directiva atacată, întrucât niciunul dintre studiile citate în acest scop de instituțiile pârâte și de Comisie nu privesc impactul acestor măsuri.

72 Printre măsurile menționate ar figura interzicerea armelor de foc semiautomate care intră sub incidența anexei I partea II categoria A punctele 6-8 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, având în vedere lipsa informațiilor cu privire la nivelul de utilizare, în activități infracționale, a armelor care se încadrează în aceste puncte și deținute în mod legal în raport cu numărul de deținători neproblematici care suportă această interdicție. Legiuitorul Uniunii ar fi interzis de asemenea anumite încărcătoare pentru armele de foc semiautomate, deși nu se stabilește că această măsură este de natură să realizeze obiectivul urmărit.

73 În plus, acesta ar fi înăsprit reglementarea aplicabilă altor tipuri de arme de foc, printre care replicile după arme de foc de epocă, fără a dispune de date cu privire la riscul ca aceste arme să fie utilizate în activități care au legătură cu terorismul și cu forme grave de criminalitate și fără să fi evaluat acest risc în raport cu impactul unei astfel de înăspriri asupra drepturilor deținătorilor neproblematici.

74 Ungaria susține argumentația Republicii Cehe și adaugă că, în temeiul punctului 13 primul paragraf a doua teză din acordul interinstituțional, o evaluare a impactului trebuie să însoțească în principiu inițiativele care figurează în programul de lucru al Comisiei. Prin urmare, Comisia ar fi acționat în mod contrar acestei dispoziții prin faptul că a prezentat propunerea sa de directivă fără a efectua o evaluare a impactului și nu a remediat-o ulterior. În plus, în fazele ulterioare ale procesului legislativ, nicio evaluare de impact nu ar fi fost efectuată de pârâte. Prin urmare și ținând seama de asemenea de faptul că nici evaluarea REFIT, nici celelalte studii invocate nu conțin astfel de analize, legiuitorul Uniunii nu ar fi dispus de informații suficiente pentru a examina caracterul proporțional al măsurilor care figurează în directiva atacată.

75 Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, contestă argumentația Republicii Cehe și pe cea invocată în susținerea acesteia de Ungaria.

– *Aprecierea Curții*

76 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că principiul proporționalității face parte dintre principiile generale ale dreptului Uniunii și impune ca mijloacele puse în aplicare printr-o dispoziție de drept al Uniunii să fie apte să realizeze obiectivele legitime urmărite de reglementarea în cauză și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestora (Hotărârea din 8 iunie 2010, Vodafone și alții, C-58/08, EU:C:2010:321, punctul 51, precum și jurisprudența citată).

77 În ceea ce privește controlul jurisdicțional al respectării acestor condiții, Curtea a recunoscut în favoarea legiuitorului Uniunii, în cadrul exercitării competențelor care îi sunt conferite, o putere largă de apreciere în domeniile în care acțiunea sa implică atât alegeri de natură politică, cât și economică sau socială și în care acesta trebuie să efectueze aprecieri și evaluări complexe. Astfel, nu se pune problema dacă o măsură adoptată într-un astfel de domeniu era singura sau cea mai adecvată posibil, numai caracterul vădit inadecvat al acesteia în raport cu obiectivul pe care instituțiile competente îl urmăresc putând afecta legalitatea respectivei măsuri (Hotărârea din 8 iunie 2010, Vodafone și alții, C-58/08, EU:C:2010:321, punctul 52, precum și jurisprudența citată).

78 În plus, puterea largă de apreciere a legiuitorului Uniunii, care implică un control jurisdicțional limitat al exercitării sale, nu se aplică exclusiv în ceea ce privește natura și sfera de aplicare ale dispozițiilor care trebuie adoptate, ci și, într-o anumită măsură, în ceea ce privește constatarea datelor de bază (Hotărârea din 21 iunie 2018, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-5/16, EU:C:2018:483, punctul 151, precum și jurisprudența citată).

79 Chiar în prezența unei largi puteri de apreciere, legiuitorul Uniunii este obligat să își întemeieze alegerea pe criterii obiective și să examineze dacă scopurile urmărite de măsura reținută sunt de natură să justifice consecințe economice negative, chiar considerabile, pentru anumiți operatori. Astfel, în temeiul articolului 5 din Protocolul (nr. 2) privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității anexat la Tratatul UE și la Tratatul FUE, proiectele de acte legislative trebuie să aibă în vedere necesitatea de a proceda astfel încât orice obligație care le revine operatorilor economici să fie cât mai redusă posibil și proporțională cu obiectivul urmărit (Hotărârea din 4 mai 2016, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-358/14, EU:C:2016:323, punctele 97 și 98).

80 În plus, rezultă din jurisprudența constantă a Curții că validitatea unui act al Uniunii trebuie să fie apreciată în raport cu elementele de care legiuitorul Uniunii dispunea la momentul adoptării reglementării în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2017, Slovacia și Ungaria/Consiliul, C-643/15 și C-647/15, EU:C:2017:631, punctul 221).

81 Totuși, un astfel de control jurisdicțional, chiar dacă are o aplicabilitate limitată, necesită ca instituțiile Uniunii autoare ale actului în discuție să fie în măsură să demonstreze în fața Curții că actul a fost adoptat prin exercitarea efectivă a puterii lor de apreciere, care presupune că au fost luate în considerare toate elementele și circumstanțele pertinente ale situației pe care era menit să o reglementeze acest act. Rezultă de aici că aceste instituții trebuie cel puțin să poată prezenta și expune în mod clar și neechivoc datele de bază care au trebuit luate în considerare pentru a fundamenta măsurile contestate din actul respectiv și de care depindea exercitarea puterii lor de apreciere (Hotărârea din 21 iunie 2018, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-5/16, EU:C:2018:483, punctele 152 și 153, precum și jurisprudența citată).

82 În speță, este necesar, în primul rând, să se constate, astfel cum a procedat doamna avocată generală la punctele 94-97 din concluziile sale, că o obligație de a efectua o evaluare de impact în orice împrejurare nu rezultă, contrar celor pretinse de Republica Cehă, susținută de Ungaria, din termenii punctelor 12-15 din acordul interinstituțional.

83 Din cuprinsul acestor puncte rezultă, în primul rând, că Parlamentul, Consiliul și Comisia recunosc contribuția pe care o aduc evaluările de impact pentru îmbunătățirea calității legislației Uniunii și că aceste analize constituie un instrument prin care se urmărește sprijinirea celor trei instituții vizate să decidă în cunoștință de cauză. În al doilea rând, punctele menționate precizează că evaluările de impact nu trebuie să determine întârzierea nejustificată a procesului

legislativ și nici să aducă atingere posibilității colegiuitorilor de a propune modificări, pentru care, de altfel, se prevede că evaluările de impact complementare pot fi efectuate atunci când Parlamentul și Consiliul consideră adecvat și necesar. În al treilea rând, aceleași puncte arată că Comisia va proceda la o analiză a impactului inițiativelor sale legislative care pot avea o incidență economică, de mediu sau socială importantă. În al patrulea rând, se precizează că Parlamentul și Consiliul, cu ocazia examinării propunerilor legislative ale Comisiei, țin seama pe deplin de evaluările de impact ale Comisiei.

84 Rezultă de aici că elaborarea de evaluări de impact constituie o etapă a procesului legislativ care trebuie să intervină, ca regulă generală, atunci când o inițiativă legislativă poate avea un asemenea impact.

85 Or, omisiunea unei evaluări de impact nu poate fi calificată drept încălcare a principiului proporționalității atunci când legiuitorul Uniunii se află într-o situație specială care necesită o anumită economie și dacă dispune de suficiente elemente care să îi permită să aprecieze proporționalitatea unei măsuri adoptate.

86 În această privință și în al doilea rând, pentru a-și exercita efectiv puterea de apreciere, colegiuitorii trebuie să ia în considerare, în cadrul procedurii legislative, datele științifice și alte constatări care au devenit disponibile, inclusiv documentele științifice utilizate de statele membre în timpul ședințelor Consiliului și pe care acesta din urmă nu le deține el însuși (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iunie 2018, Polonia/Parlamentul și Consiliul, C-5/16, EU:C:2018:483, punctele 160-163).

87 În ceea ce privește informațiile disponibile la elaborarea de către Comisie a inițiativei sale legislative care a condus la adoptarea directivei atacate, această instituție a arătat că a luat în considerare, mai întâi, un studiu detaliat cu privire la funcționarea sistemului instituit prin Directiva 91/477, intitulată „Evaluation of the Firearms Directive” din decembrie 2014, și evaluarea REFIT, care evidențiau neconcordanțe puternice între statele membre cu privire la aplicarea acestei directive, în special în ceea ce privește clasificarea armelor de foc, care sugerau definirea unor criterii uniforme pentru armele de alarmă sau de spectacol pentru împiedicarea transformării acestora în arme de foc în stare de funcționare, care propuneau armonizarea normelor privind neutralizarea armelor de foc, care subliniau că, în majoritatea statelor membre, nu era posibilă identificarea proprietarului inițial al unei arme de foc, care propuneau adaptarea normelor de marcare a armelor de foc și ameliorarea funcționării schimbului de informații între statele membre sau introducerea unor dispoziții care să reglementeze activitățile intermediarilor, care subliniau preocupările ce rezultau din transformarea posibilă a armelor de foc semiautomate în arme de foc automate și care formulau recomandări privind domeniile în care funcționarea pieței interne a armelor de foc pentru uz civil trebuia ameliorată.

88 În continuare, instituția menționată s-a întemeiat pe nouă studii privind ameliorarea normelor de neutralizare a armelor de foc și a procedurilor de autorizare în Uniune, privind armele de alarmă și replicile acestora, privind opțiunile posibile în materie de luptă împotriva traficului de arme de foc în cadrul Uniunii, privind omorurile, acest din urmă studiu fiind elaborat de Oficiul Organizației Națiunilor Unite împotriva drogurilor și a crimei, privind relația dintre morțile violente și caracterul accesibil al armelor de foc, privind impactul controlului achiziționării și deținerii armelor de foc asupra decesurilor cauzate de acestea, privind normele aplicabile neutralizării armelor de foc, transformării acestora, armelor de alarmă și armelor de foc de epocă, precum și, respectiv, privind armele de foc utilizate în cadrul atentatelor în masă comise cu arme de foc în Europa.

89 Aceste studii puneau în special în lumină, ținând seama de contextul de securitate, riscul sporit de transformare a armelor de foc neutralizate în arme de foc în stare de funcționare și problemele de identificare a proprietarilor acestor arme, indicau faptul că marcarea și neutralizarea armelor de foc nu făcuseră obiectul unei armonizări prin Directiva 91/477 și propuneau, prin urmare, o revizuire a acestei directive în vederea armonizării normelor de marcare a armelor de foc și a consolidării normelor de autorizare pentru achiziționarea și pentru deținerea armelor de foc, sugerau instaurarea unor norme aplicabile armelor de foc neutralizate, indicau necesitatea stabilirii unor norme tehnice referitoare la transformarea armelor de alarmă și de spectacol, precum și a replicilor, apreciau că era necesară ameliorarea colectării de date privind producerea, achiziționarea și deținerea armelor de foc, precum și a armelor de foc neutralizate, a armelor de alarmă sau a replicilor, recomandau ameliorarea normelor aplicabile neutralizării armelor de foc, transformării acestora și a armelor de alarmă și vechi, evocau necesitatea încadrării activității armurierilor și a intermediarilor, stabileau o corelație între numărul de revolvere deținute într-un stat, pe de o parte, și ratele infracțiunilor care implicau arme de foc, pe de altă parte, indicau că instituirea unei reglementări mai restrictive în materie de acces la armele de foc era de natură să reducă considerabil atât numărul infracțiunilor săvârșite, cât si al omorurilor cu arme de foc, arătau că aproape toate armele de foc utilizate în timpul atentatelor în masă comise cu arme de foc în Europa erau deținute legal, indicau că aceste arme erau arme de foc automate, semiautomate, reactivate sau compuse din părți provenite din diferite arme și recomandau, printre altele, limitarea accesului legal la astfel de arme de foc.

90 În sfârșit, Comisia a invocat informații obținute în cadrul unei consultări publice, în special consultarea autorităților statelor membre, a armurierilor, a experților în domeniul armelor, a reprezentanților unor asociații europene ale fabricanților de arme de foc și de muniții pentru uz civil, a practicanților de tir sportiv, a colecționarilor, a organizațiilor fără scop lucrativ și a organismelor de cercetare. De asemenea, aceasta a făcut referire la informațiile obținute în cadrul consultării statelor membre și a statelor din Spațiul Economic European, precum și în cadrul lucrărilor comitetului instituit prin Directiva 91/477, întrucât Comisia a invitat experții statelor membre să formuleze avize și observații cu privire la principalele concluzii care figurau în evaluarea REFIT.

91 În ceea ce privește datele obținute în cursul procedurii legislative, Parlamentul menționează consultările cu părțile interesate, vizitele la un muzeu care colecționează arme, o ședință publică, date tehnice și statistice solicitate Comisiei și o conferință privind Directiva 91/477.

92 În sfârșit, Consiliul a arătat că a efectuat lucrările pe baza propunerii Comisiei și a studiilor menționate de această instituție, a consultărilor cu membrii Parlamentului, precum și a evaluărilor efectelor măsurilor prezentate de statele membre.

93 Elementele vizate la punctele 87-92 din prezenta hotărâre permit astfel să se constate că cele trei instituții în cauză dispuneau, în cursul procedurii legislative care a condus la adoptarea directivei atacate, mai întâi, de analize detaliate ale funcționării pieței interne a armelor de foc pentru uz civil, astfel cum rezulta din Directiva 91/477, înainte de modificarea sa prin directiva atacată, și cuprindeau recomandări precise în vederea ameliorării acestei funcționări. În continuare, ele beneficiau de numeroase analize și recomandări care acoperă în special toate subiectele legate de securitate evocate în argumentația Republicii Cehe, astfel cum este rezumată la punctele 69-73 din prezenta hotărâre, și ținând seama de experiența acumulată, în special cu privire la periculozitatea anumitor arme de foc în contextul de securitate evaluat. În sfârșit, aceste trei instituții au completat aceste date prin consultări cu experți și cu reprezentanți ai părților interesate, precum și prin evaluările autorităților statelor membre.

94 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se respingă primul aspect al celui de al doilea motiv ca nefondat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, privind proporționalitatea anumitor dispoziții din directiva atacată

– *Argumentația părților*

95 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, Republica Cehă consideră, cu titlu principal, că, în primul rând, măsurile adoptate de directiva atacată nu sunt de natură să realizeze obiectivul de a asigura un nivel mai ridicat de siguranță publică, acesta neputând fi atins prin intermediul unei restricții suplimentare a deținerii legale a armelor de foc. Dimpotrivă, un risc real pentru siguranța publică ar rezulta din trecerea în ilegalitate a armelor de foc deținute în mod legal, din cauza înăspririi reglementării aplicabile.

96 În special, în ceea ce privește interzicerea anumitor arme de foc semiautomate, niciun atac terorist nu ar fi fost comis pe teritoriul Uniunii în ultimii 10 ani cu ajutorul unor astfel de arme deținute în mod legal și niciun studiu existent nu ar indica faptul că aceste arme ar fi fost utilizate cu ocazia atentatelor în masă comise cu arme de foc. Interzicerea armelor de foc semiautomate transformate în mod definitiv pornind de la armele de foc automate, menționate la punctul 6 din partea II categoria A din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, nu ar avea, în plus, niciun sens din punct de vedere tehnic, retransformarea lor în arme de foc automate fiind mai dificilă și mai costisitoare decât achiziționarea unei noi arme de foc semiautomate obișnuite și transformarea sa ulterioară în armă de foc automată.

97 În același mod, riscul unei utilizări abuzive a armelor de foc ireversibil neutralizate și a unor replici ale armelor de foc de epocă ar fi nul, reactivarea unor astfel de arme presupunând utilizarea unor instrumente profesionale și fiind cel puțin la fel de complexă și de costisitoare precum fabricarea unei noi arme. Faptul că armele de foc ireversibil neutralizate vor face parte din aceeași categorie precum același tip de arme în stare de funcționare ar dovedi caracterul disproporționat al acestei măsuri.

98 În al doilea rând, Republica Cehă consideră că măsurile adoptate prin directiva atacată nu sunt necesare pentru atingerea obiectivului de a asigura un nivel mai ridicat de siguranță publică. Interdicția de a deține arme de foc semiautomate clasificate în anexa I partea II categoria A punctele 6-8 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, ar constitui măsura cea mai strictă posibil și ar privi toți deținătorii actuali și potențiali ai unor astfel de arme, în pofida inexistenței unui risc ca aceștia să săvârșească o infracțiune. Înăsprirea reglementării altor tipuri de arme de foc, printre care replicile armelor de foc de epocă, nu ar fi necesară, dat fiind pericolul minim asociat acestor arme.

99 Astfel, ar exista măsuri mai puțin constrângătoare, între care combaterea sistematică a deținerii ilegale a armelor de foc, consolidarea cooperării în cadrul anchetelor privind infracțiunile grave, îmbunătățirea schimbului de informații dintre statele membre, precum și înăsprirea reglementării privind armele de alarmă și armele similare.

100 În al treilea rând, Republica Cehă arată că măsurile adoptate în directiva atacată sunt contrare principiului proporționalității *stricto sensu*. Astfel, aceste măsuri ar aduce o atingere majoră dreptului de proprietate al unui număr ridicat de deținători de arme de foc neproblematice, iar legiuitorul Uniunii nu ar fi atenuat nicidecum și nici măcar nu ar fi examinat acest impact.

101 În subsidiar, în măsura în care trebuie să se considere că directiva atacată urmărește scopul de a elimina obstacolele din calea bunei funcționări a pieței interne, Republica Cehă susține, prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, că măsurile adoptate prin această directivă nu respectă nici condițiile de adecvare, nici pe cele de necesitate și de proporționalitate *stricto sensu*. Aceste măsuri, care prevăd norme ambigue și imposibil de pus în practică, nu ar fi de natură să elimine aceste obstacole.

102 Mai întâi, punctul 7 categoria A din partea II din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, include în prezent armele de foc semiautomate în care este inserat un încărcător care depășește limitele prevăzute. Conform articolului 6 alineatul (1) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, statele membre ar fi astfel obligate să confișteze aceste arme. Or, considerentul (23) al directivei atacate ar indica faptul că posibilitatea ca un astfel de încărcător să fie inserat nu este determinantă pentru clasificarea armelor în cauză. Astfel, aceeași armă ar fi, după caz, o armă care face parte din categoria A sau din categoria B, trecerea de la o categorie la cealaltă putând fi efectuată prin schimbarea încărcătorului. În același timp, deținerea unui astfel de încărcător ar fi sancționată, în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, prin retragerea autorizației de a achiziționa și de a deține arme de foc din categoria B, care s-ar deosebi de sancțiunea prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din aceeași directivă.

103 În continuare, Republica Cehă arată că directiva atacată clasifică în prezent în partea II categoria A punctul 8 din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, armele de foc semiautomate concepute inițial ca arme pentru tragere de la nivelul umărului, a căror lungime poate fi redusă la mai puțin de 60 de centimetri cu ajutorul unui pat rabatabil sau telescopic, fără ca acestea să își piardă funcționalitatea, fără a preciza modul în care trebuie identificate. Or, aproape toate aceste arme ar fi concepute pentru a funcționa cu sau fără paturile menționate, astfel încât nu există niciun mod de a identifica pentru ce au fost concepute inițial. Nu ar fi precizat nici cum se poate stabili lungimea armelor respective, în special cu sau fără echipamente de gură sau diferite țevi. În aceste condiții, montarea unui compensator sau a unui amortizor ar putea determina o schimbare de categorie.

104 În sfârșit, în ceea ce privește trecerea anumitor arme de foc în categoria A, respectiv a armelor de foc interzise, directiva atacată ar autoriza statele membre să aleagă o abordare diferită în privința deținătorilor actuali ai acestor arme, ceea ce ar însemna că, în anumite state membre, va exista întotdeauna un număr mare de deținători autorizați, în timp ce, în altele, deținerea unor asemenea arme va fi interzisă. Or, această situație ar crea noi obstacole care nu ar putea fi depășite de pașaportul european pentru arme de foc. Astfel, articolul 12 alineatul (2) al treilea paragraf din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, ar face să depindă posibilitatea de a călători cu aceste arme de decizia altor state membre, care ar putea în prezent să refuze aplicarea derogării prevăzute la primul paragraf al acestui articol 12 alineatul (2) și să condiționeze călătoria de acordarea unei autorizații prealabile.

105 În ceea ce privește necesitatea și proporționalitatea *stricto sensu* a măsurilor adoptate prin directiva atacată, Republica Cehă face trimitere la argumentația rezumată la punctele 98-100 din prezenta hotărâre. Aceasta consideră, în plus, că anularea dispozițiilor contestate din această directivă trebuie să determine anularea acesteia în ansamblu.

106 Ungaria are îndoieli, în primul rând, cu privire la caracterul proporțional al marcajului diferitor componente ale armelor de foc, ceea ce ar putea produce perturbări importante în cadrul controalelor aeroportuare.

107 În al doilea rând, acest stat membru consideră contrară obiectivelor urmărite obligația de reexaminare a tuturor condițiilor de eliberare a autorizațiilor în cadrul prelungirii autorizațiilor expirate.

108 În al treilea rând, Ungaria consideră nejustificat ca armele de foc neutralizate achiziționate sau deținute în mod legal înainte de expirarea termenului de transpunere a directivei atacate, chiar în lipsa unei autorizații oficiale, să fie clasificate în categoria armelor de foc care trebuie să facă în mod obligatoriu obiectul unei autorizații. Înăsprirea reglementării nu ar schimba cu nimic faptul că aceste arme nu reprezintă un pericol, astfel încât noua reglementare ar da naștere unor noi obligații pentru deținătorii acestora, fără ca acest lucru să fie justificat de vreun motiv imperativ.

109 În al patrulea rând, Ungaria susține că extinderea perioadei de păstrare obligatorie a datelor conținute în registrele oficiale ale armelor de foc din statele membre după data distrugerii acestora cuprinde o ingerință disproporționată în dreptul la protecția datelor cu caracter personal, garantat la articolul 16 TFUE și la articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

110 Republica Polonă consideră, în primul rând, că, întrucât nu a fost furnizată nicio dovadă a utilizării în scopuri criminale pe teritoriul Uniunii a armelor de foc automate transformate în arme de foc semiautomate deținute legal, interdicția de a deține aceste arme nu consolidează siguranța cetățenilor Uniunii.

111 În al doilea rând, interzicerea armelor de foc semiautomate cu percuție centrală, în cazul în care sunt prevăzute cu un încărcător de o capacitate care depășește limitele prevăzute, ar fi de asemenea neadecvată pentru a asigura siguranța cetățenilor Uniunii. Mai întâi, aceste încărcătoare nefiind legate de o armă specifică, nu ar fi posibil să se dovedească nici că un astfel de încărcător face parte dintr-o astfel de armă de foc, nici că aparține persoanei care deține această armă, nici că o persoană deține o armă conformă cu autorizația eliberată. În continuare, capacitatea menționată nu ar avea un impact semnificativ nici asupra cadenței tragerii, nici asupra numărului de cartușe care pot fi trase. În sfârșit, interdicția menționată ar afecta în mod disproporționat persoanele care dețin arme de foc din categoria B, chiar și atunci când nu au posibilitatea de a insera astfel de încărcătoare în armele lor.

112 În al treilea rând, date fiind considerațiile deja expuse la punctele 97 și 103 din prezenta hotărâre, Republica Polonă consideră că nu există nicio legătură între, pe de o parte, clasificarea în anexa I partea II categoria C punctele 6 și 7 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, a armelor de foc neutralizate și a reproducerilor unor arme de foc de epocă și interzicerea armelor de foc definite în această anexă partea II categoria A punctul 8, precum și, pe de altă parte, garantarea unui nivel ridicat de siguranță a cetățenilor Uniunii.

113 În al patrulea rând, Republica Polonă susține că clasificarea armelor de foc menționată la punctele 110-112 din prezenta hotărâre este disproporționată *stricto sensu*, din moment ce există măsuri preventive mai eficiente și mai puțin constrângătoare pentru a consolida siguranța publică, precum examenele psihiatrice și psihologice obligatorii și uniforme pentru cumpărătorii și pentru deținătorii de arme de foc, precum și examinări privind normele de utilizare a acestor arme și privind reglementarea referitoare la deținerea și la utilizarea acestora.

114 Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, contestă argumentația Republicii Cehe, precum și pe cele prezentate, în susținerea acesteia, de Ungaria și de Republica Polonă.

115 În special, Parlamentul și Consiliul arată că argumentația Ungariei întemeiată pe o încălcare a articolului 16 TFUE și a articolului 8 din cartă este inadmisibilă, întrucât cuprinde un motiv nou. Situația ar fi aceeași în ceea ce privește argumentația atât a Ungariei, cât și a Republicii Polone, prin care aceste state membre pun în discuție proporționalitatea dispozițiilor directivei atacate, pe care Republica Cehă nu o contestă.

– *Aprecierea Curții*

116 În primul rând, trebuie amintit că o parte a cărei intervenție este admisă, în temeiul articolului 40 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, într-un litigiu în fața acesteia din urmă nu poate să modifice obiectul litigiului, astfel cum a fost circumscris prin concluziile și prin motivele părților principale. În consecință, doar argumentele unui intervenient care se înscriu în cadrul definit prin aceste concluzii și motive sunt admisibile (Hotărârea din 7 octombrie 2014, Germania/Consiliul, C-399/12, EU:C:2014:2258, punctul 27).

117 Or, întrucât argumentația Ungariei rezumată la punctele 106, 107 și 109 din prezenta hotărâre contestă, astfel cum arată în mod întemeiat Parlamentul și Consiliul, proporționalitatea dispozițiilor directivei atacate, altele decât cele contestate de Republica Cehă, trebuie să se considere că această argumentație este de natură să modifice obiectul litigiului, astfel cum a fost circumscris prin concluziile și prin motivele acestui din urmă stat membru, și că argumentația menționată trebuie, prin urmare, să fie respinsă ca inadmisibilă.

118 În al doilea rând, în ceea ce privește obiectul controlului jurisdicțional pe care trebuie să îl efectueze Curtea, trebuie arătat că din jurisprudența amintită la punctele 77-79 din prezenta hotărâre rezultă că nu este de competența Curții să substituie aprecierea legiuitorului Uniunii cu propria apreciere.

119 Astfel, în temeiul acestei jurisprudențe, revine Curții sarcina să verifice dacă legiuitorul Uniunii a depășit în mod vădit larga putere de apreciere care îi revine în ceea ce privește aprecierile și evaluările complexe pe care trebuia să le efectueze în speță, optând pentru măsuri vădit inadecvate în raport cu obiectivul urmărit.

120 În al treilea rând, în ceea ce privește proporționalitatea interdicției privind interzicerea armelor de foc semiautomate clasificate în anexa I partea II categoria A punctele 6-8 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, în primul rând, după cum susțin Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, din studiile menționate la punctele 88 și 89 din prezenta hotărâre rezultă în special că poate fi stabilită o corelație între numărul de arme de foc deținute într-un stat, pe de o parte, și rata infracțiunilor care implică astfel de arme, pe de altă parte, că punerea în aplicare a unei reglementări care limitează accesul la armele de foc poate avea un impact important atât asupra reducerii numărului de infracțiuni, cât a omorurilor care implică arme de

foc și că aproape toate armele de foc utilizate în cadrul unor atentate în masă comise cu arme de foc în Europa erau deținute în mod legal și că aceste arme erau arme de foc automate, semiautomate, reactivate pornind de la arme de foc neutralizate sau alcătuite din piese provenite de la diferite arme.

121 În plus, deși este corect că unele dintre aceste studii recomandă și măsurile evocate de Republica Cehă și, în susținerea sa, de Republica Polonă, astfel cum au fost rezumate la punctele 99 și 113 din prezenta hotărâre, acestea o fac, astfel cum a subliniat Parlamentul, cu titlu suplimentar față de o înăsprire a regimului de achiziționare și de deținere a armelor de foc, în special al celor mai periculoase dintre acestea, iar nu ca alternative ale unei eficacități egale cu cea a interzicerii armelor de foc vizate.

122 În al doilea rând, interzicerea armelor de foc clasificate în anexa I partea II categoria A punctele 6-8 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, este însoțită, astfel cum arată Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, de multiple excepții și derogări prevăzute la articolul 6 alineatele (2)-(6) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, care reduc impactul acestei interdicții asupra unui mare număr de deținători sau de cumpărători potențiali ai acestor arme și urmăresc astfel să garanteze proporționalitatea interdicției menționate.

123 În al treilea rând, în ceea ce privește definirea armelor de foc clasificate în anexa I partea II categoria A punctele 7 și 8 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, după cum susțin Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, punctele menționate identifică în mod clar armele de foc interzise fie în funcție de capacitatea încărcătorului inserat, fie de lungimea armei. În special, nimic nu se opune interpretării propuse de aceste instituții, potrivit căreia armele construite pentru a permite deopotrivă tragerea de la nivelul umărului și tragerea liberă cu mâna trebuie să fie considerate ca fiind concepute, inițial, pentru tragerea de la nivelul umărului, astfel încât se încadrează la punctul 8 din categoria A menționată.

124 De asemenea, în ceea ce privește considerentul (23) al directivei atacate, precum și articolul 5 alineatul (3) și articolul 6 alineatul (1) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, pe de o parte, rezultă în mod clar că, după cum au arătat Parlamentul și Consiliul, pentru a împiedica tentativele de a eluda clasificarea anumitor arme de foc în diferitele categorii, articolul 5 alineatul (3) interzice în esență deținerea, în același timp, a unei arme de foc semiautomate care intră sub incidența anexei I partea II categoria B din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, și a unui încărcător care depășește limitele prevăzute în această anexă partea II categoria A punctul 7. Pe de altă parte, considerentul (23) și articolul 6 alineatul (1) menționat se limitează să furnizeze o explicație pentru clasificarea în cauză și, respectiv, să prevadă interdicția vizată.

125 În al patrulea rând, întrucât statele membre au putut interzice deja armele de foc care intră, printre altele, în sfera anexei I partea II categoriile B și C din Directiva 91/477, înainte de clasificarea acestor arme în categoria A prin directiva atacată, cele trei instituții în cauză susțin în mod întemeiat că dispozițiile referitoare la pașaportul european pentru arme de foc și la articolul 12 alineatul (2) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, nu modifică situația, ci se limitează să ia act de aceasta.

126 În aceste condiții, trebuie să se constate că nu rezultă că instituțiile respective ar fi depășit larga putere de apreciere care le revine. Astfel, contrar celor pretinse de Republica Cehă, susținută de Ungaria și de Republica Polonă, nu se poate considera că măsurile criticate sunt vădit inadecvate în raport cu obiectivele de asigurare a siguranței publice a cetățenilor Uniunii și, respectiv, de facilitare a funcționării pieței interne.

127 În al patrulea rând, în ceea ce privește proporționalitatea includerii armelor de foc neutralizate și a reproducerilor unor arme de foc de epocă din anexa I partea II categoria A sau C la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, *primo*, Parlamentul și, în susținerea acestuia, Comisia au precizat că experții au atestat, în cadrul audierilor menționate la punctele 90 și 91 din prezenta hotărâre, că riscul reactivării unei arme de foc neutralizate nu poate fi exclus în totalitate. Or, la punctul 120 din prezenta hotărâre s-a arătat deja că, în special din studiile menționate la punctele 88 și 89 din hotărârea menționată, rezultă în special că armele de foc utilizate în cadrul unor atentate în masă comise cu arme de foc în Europa cuprindeau arme de foc reactivate pornind de la arme de foc neutralizate sau alcătuite din piese provenite de la diferite arme și care erau deținute în mod legal.

128 *Secundo*, astfel cum amintesc Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, este cert că includerea armelor de foc neutralizate în anexa I partea II categoria C din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, nu creează în esență decât obligația de a le declara și că, în măsura în care aceste arme trebuie incluse în categoria A din această anexă I partea II, sunt aplicabile excepțiile și derogările prevăzute la articolul 6 alineatele (2)-(6) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată. Pe de altă parte, nici Republica Cehă, nici Ungaria sau Republica Polonă, în susținerea acesteia, nu au invocat vreun element concret care să poată pune în discuție argumentația Parlamentului potrivit căreia împrejurarea că omisiunea de a declara o armă de foc neutralizată face ca deținerea sa să devină ilicită nu sporește în sine riscul pentru siguranța publică.

129 *Tertio*, în ceea ce privește reproducerile de arme de epocă, trebuie de asemenea să se constate că nici Republica Cehă, nici, în susținerea sa, Ungaria sau Republica Polonă nu au invocat vreun element concret care să poată repune în discuție constatările, efectuate în considerentul (27) al directivei atacate și invocate de Parlament și de Consiliu, susținute de Comisie, că astfel de reproduceri, pe de o parte, nu au aceeași importanță sau același interes istoric precum armele de epocă veritabile și, pe de altă parte, că pot fi construite prin recurgerea la tehnici moderne care să amelioreze durabilitatea și precizia lor, sugerând în acest mod că astfel de arme sunt susceptibile să prezinte un grad de pericol superior celui al armelor vechi adevărate.

130 În al patrulea rând, în ceea ce privește alternativele evocate de Republica Cehă și, în susținerea sa, de Republica Polonă, este suficient să se facă trimitere la constatarea efectuată la punctul 121 din prezenta hotărâre.

131 În aceste condiții, trebuie să se constate de asemenea că nu rezultă că cele trei instituții ar fi depășit larga putere de apreciere care le revine și că, contrar celor pretinse de Republica Cehă, susținută de Ungaria și de Republica Polonă, nu se poate considera că măsurile criticate sunt vădit inadecvate în raport cu obiectivul de asigurare a siguranței publice a cetățenilor Uniunii.

132 În al cincilea rând, Republica Cehă, susținută de Ungaria și de Republica Polonă, arată că, printre altele, interzicerea armelor de foc semiautomate prevăzute în anexa I partea II categoria A punctele 6-8 din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, constituie o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate al deținătorilor lor.

133 În această privință, trebuie amintit că, deși articolul 17 alineatul (1) din cartă nu interzice, în mod absolut, lipsirea de bunuri, această dispoziție prevede totuși că aceasta nu poate interveni decât pentru utilitatea publică, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege, și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în timp util pentru pierderea acestei proprietăți. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general.

134 În ceea ce privește aceste cerințe, trebuie să se țină seama, de asemenea, de precizările care figurează la articolul 52 alineatul (1) din cartă, dispoziție potrivit căreia pot fi impuse restrângeri ale exercițiului unor drepturi consacrate de aceasta, cu condiția ca aceste restrângeri să fie prevăzute de lege, să respecte substanța acestor drepturi și, cu respectarea principiului proporționalității, să fie necesare și să răspundă efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți [Hotărârea din 21 decembrie 2016, Tele2 Sverige și Watson și alții, C-203/15 și C-698/15, EU:C:2016:970, punctul 94, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 21 mai 2019, Comisia/Ungaria (uzufruct asupra terenurilor agricole), C-235/17, EU:C:2019:432, punctul 88].

135 În speță, mai întâi, nu se contestă că articolul 1 punctul 7 litera (b) din directiva atacată adaugă la articolul 7 din Directiva 91/477 un alineat (4a), care permite în esență statelor membre să mențină autorizațiile deja acordate pentru astfel de arme, în măsura în care au fost dobândite și înregistrate în mod legal înainte de 13 iunie 2017. În consecință, pe de o parte, directiva atacată nu impune exproprierea deținătorilor de astfel de arme care au fost achiziționate înainte de intrarea sa în vigoare și, pe de altă parte, orice privare de proprietatea asupra unor asemenea arme care intervine în urma transpunerii directivei atacate în dreptul statelor membre trebuie considerată ca fiind efectuată ca urmare a alegerii statelor membre.

136 În continuare, în măsura în care statele membre sunt obligate, în temeiul acestei directive, să interzică, în principiu, achiziționarea și deținerea de astfel de arme după intrarea în vigoare a directivei menționate, o astfel de interdicție, pe de o parte, se limitează, în principiu, la prevenirea dobândirii dreptului de proprietate asupra unui bun și, pe de altă parte, este însoțită de ansamblul excepțiilor și al derogărilor prevăzute la articolul 6 alineatele (2)-(6) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, care se referă în special la protecția infrastructurilor critice, la convoaiele de valoare ridicată și la locurile sensibile, precum și la situația specifică a colecționarilor, a armurierilor, a intermediarilor, a muzeelor sau a practicanților de tir sportiv.

137 În sfârșit, în măsura în care Republica Cehă, precum și Ungaria și Republica Polonă în susținerea sa, urmăresc, prin argumentațiile lor, să pună în discuție, în raport cu dreptul de proprietate, interdicția de a dobândi proprietatea asupra anumitor arme și unele măsuri din directiva atacată, altele decât aceste interdicții, este suficient să se arate că aceste alte măsuri constituie o reglementare a folosinței bunurilor în interesul general, în sensul articolului 17 alineatul (1) a treia teză din cartă, și că, având în vedere elementele prezentate la punctele 120-131 din prezenta hotărâre, nu s-a demonstrat că aceste măsuri ar depăși, în această privință, ceea ce este necesar în acest scop.

138 Rezultă că nu s-a dovedit, pe baza elementelor din dosarul prezentat Curții, că limitările aduse de directiva atacată exercitării dreptului de proprietate recunoscut de cartă, în ceea ce privește în special armele de foc semiautomate prevăzute în anexa I partea II categoria A punctele 6-8 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, ar constitui o ingerință disproporționată în acest drept.

139 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, al doilea aspect al celui de al doilea motiv și, prin urmare, al doilea motiv în ansamblul său trebuie să fie respinse ca nefondate.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime

Argumentația părților

140 Prin intermediul celui de al treilea motiv, Republica Cehă consideră, mai întâi, că împrejurările arătate la punctele 102 și 103 din prezenta hotărâre nu îndeplinesc cerințele de claritate și de precizie impuse de principiul securității juridice.

141 În continuare, împrejurările arătate la punctul 104 din prezenta hotărâre ar cuprinde o încălcare a principiilor securității juridice și protecției încrederii legitime. Astfel, dacă un stat membru ar trebui să aplice derogarea pentru deținerea anumitor arme de foc interzise pe viitor de persoane care dețineau această autorizație la data intrării în vigoare a directivei atacate, ar fi obligat să continue să acorde autorizații solicitate în temeiul reglementării naționale în vigoare între momentul acestei intrări în vigoare și cel al adoptării măsurilor de transpunere, însă ar trebui ulterior să retragă acestor persoane autorizațiile și armele înseși, din moment ce nu vor putea beneficia, *ratione temporis*, de această derogare.

142 Or, aceasta ar însemna că statul membru în cauză trebuie, cu încălcarea principiilor menționate, să aplice în mod retroactiv noua interdicție unor situații apărute anterior intrării sale în vigoare sau să acorde un efect direct directivei atacate, în detrimentul particularilor în cauză. Prin urmare, posibilitatea de a aplica derogarea menționată ar înceta la data intrării în vigoare a directivei atacate, deși statele membre nu pot, în temeiul dreptului Uniunii, să o limiteze la această dată.

143 În sfârșit, Republica Cehă apreciază că considerațiile de mai sus trebuie să determine anularea articolului 1 punctele 6, 7 și 19 din directiva atacată, precum și, în consecință, a acestei directive în ansamblul său.

144 Ungaria arată că împrejurările prezentate la punctele 102 și 111 din prezenta hotărâre încalcă principiul securității juridice, din moment ce nu sunt suficient de clare pentru ca drepturile și obligațiile persoanelor interesate să poată fi stabilite fără ambiguitate. Astfel, nu ar fi posibil să se determine cu claritate dacă autorizația de achiziționare și de deținere a unei arme de foc clasate în partea II categoria B din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, trebuie să fie retrasă independent de aspectul dacă s-a constatat că persoana în cauză este în posesia unui încărcător care depășește limitele prevăzute, deși această persoană este în posesia unor arme de foc semiautomate cu percuție centrală.

145 Acest stat membru consideră că nici articolul 10 alineatul (2) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, nu este compatibil cu principiul securității juridice, în temeiul căruia armurierii și intermediarii pot refuza să încheie orice tranzacție prin care se urmărește achiziționarea de cartușe complete de muniție sau de componente de muniție pe care acestea ar putea să le considere în mod rezonabil ca fiind suspectă din cauza naturii sale. Această dispoziție, prin faptul că ar permite profesioniștilor să pună la îndoială decizia autorității emitente, ar putea determina o discriminare și o utilizare abuzive.

146 Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, contestă argumentele Republicii Cehe și pe cele invocate în susținerea sa de Ungaria.

Aprecierea Curții

147 În primul rând, trebuie înlăturată ca inadmisibilă, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 116 din prezenta hotărâre, argumentația Ungariei rezumată la punctul 145 din prezenta hotărâre, întrucât pune în discuție legalitatea unei dispoziții din directiva atacată, alta decât cele contestate de Republica Cehă, și urmărește astfel să modifice obiectul litigiului, după cum a fost circumscris prin concluziile și prin motivele invocate de acest stat membru.

148 În al doilea rând, în ceea ce privește conformitatea definițiilor care figurează în anexa I partea II categoria A punctele 7 și 8 din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, cu principiul securității juridice, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul securității juridice impune ca normele de drept să fie clare, precise și previzibile în privința efectelor lor, astfel încât persoanele interesate să se poată orienta în situații și în raporturi juridice care sunt guvernate de ordinea juridică a Uniunii (Hotărârea din 5 mai 2015, Spania/Consiliul, C-147/13, EU:C:2015:299, punctul 79 și jurisprudența citată).

149 În ceea ce privește conformitatea cu acest principiu a definițiilor care figurează în anexa I partea II categoria A punctele 7 și 8 din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, trebuie să se constate, după cum s-a arătat deja la punctele 123 și 124 din prezenta hotărâre, că aceste puncte 7 și 8 identifică în mod clar, precis și previzibil armele de foc interzise în funcție fie de încărcătorul introdus, fie de lungimea armei. În special, astfel cum arată în mod întemeiat Parlamentul European și Consiliul, deși armele de foc sunt construite pentru a permite atât tragerea de la nivelul umărului, cât și tragerea cu mâna, aceste arme pot fi considerate ca fiind concepute, inițial, pentru tragerea de la nivelul umărului, astfel încât se încadrează la punctul 8 din categoria A menționată.

150 În plus, contrar celor pretinse de Republica Cehă, susținută de Ungaria, coroborarea categoriei A punctul 7 din partea II din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, cu considerentul (23) al acestei directive, precum și cu articolul 5 alineatul (3) și cu articolul 6 alineatul (1) din Directiva 91/477, după cum a fost modificată prin directiva atacată, nu este nicidecum de natură să creeze vreo confuzie.

151 Astfel, așa cum afirmă în mod întemeiat Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, în scopul de a zădărnici încercările de eludare a noilor interdicții care rezultă din includerea punctului 7 menționat în partea II categoria A din anexa I la Directiva 91/477, articolul 5 alineatul (3) menționat interzice în esență deținerea, în același timp, a unei arme de foc semiautomate care intră sub incidența anexei I partea II categoria B din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, și a unui încărcător care depășește limitele prevăzute la punctul respectiv. De altfel, considerentul (23) și articolul 6 alineatul (1) menționat se limitează să ofere o explicație pentru clasificarea în cauză și să prevadă interdicția vizată.

152 În consecință, nici Republica Cehă, nici Ungaria, care o susține, nu au dovedit că aceste dispoziții cuprind o încălcare a principiului securității juridice.

153 În al treilea rând, în ceea ce privește conformitatea derogării prevăzute la articolul 7 alineatul (4a) din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, cu principiul protecției încrederii legitime, trebuie amintit că dreptul de a invoca protecția încrederii legitime se extinde,

ca un corolar al principiului securității juridice amintit la punctul 148 din prezenta hotărâre, la orice particular aflat într-o situație din care reiese că administrația Uniunii l-a determinat să nutrească speranțe întemeiate. Constituie asigurări de natură să dea naștere unor asemenea speranțe, indiferent de forma în care sunt comunicate, informațiile precise, necondiționate, concordante și emise de surse autorizate și de încredere. În schimb, nu se poate invoca încălcarea acestui principiu în cazul în care administrația nu a furnizat asigurări precise. De asemenea, în situația în care un operator economic prudent și avizat este în măsură să prevadă adoptarea unei măsuri a Uniunii de natură a-i afecta interesele, acesta nu poate invoca beneficiul unui asemenea principiu atunci când este adoptată această măsură [Hotărârea din 30 aprilie 2019, Italia/Consiliul (Cota de pescuit pentru pește-spadă mediteraneean), C-611/17, EU:C:2019:332, punctul 112 și jurisprudența citată].

154 În speță, este necesar să se arate mai întâi că dispoziția criticată urmărește să prevină o creștere, între intrarea în vigoare a directivei atacate la 13 iunie 2017 și expirarea termenului de transpunere a acesteia în dreptul statelor membre la 14 septembrie 2018, a achiziționărilor de arme de foc interzise de la această din urmă dată.

155 În continuare, întrucât directiva atacată a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* cu 20 de zile înainte de intrarea sa în vigoare, orice persoană care dorește să achiziționeze, după intrarea sa în vigoare, o astfel de armă putea ști că, în temeiul acestei directive, statul membru din care face parte ar fi obligat, cel târziu de la sfârșitul termenului de transpunere a acesteia, să revoce orice autorizație acordată privind o astfel de armă.

156 În sfârșit, nimic nu împiedica statele membre să își modifice legislația pentru a stabili limita de 14 septembrie 2018 pentru valabilitatea autorizațiilor acordate după 13 iunie 2017.

157 În aceste condiții, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 153 din prezenta hotărâre, nu s-a stabilit că legiuitorul Uniunii a putut crea o încredere legitimă în rândul particularilor care doresc să achiziționeze după 13 iunie 2017 arme care intră sub incidența anexei I partea II categoria A punctele 7 și 8 din anexa I la Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, și nici că a impus statelor membre vreo aplicare retroactivă a directivei atacate.

158 Prin urmare, al treilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului nediscriminării

Argumentația părților

159 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, Republica Cehă arată că derogarea prevăzută la articolul 6 alineatul (6) al doilea paragraf din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, este concepută în special pentru Confederația Elvețiană, pentru care directiva atacată constituie, potrivit considerentului (36) al acesteia, o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen. Or, întrucât condițiile de aplicare a acestei dispoziții sunt lipsite de orice motivare în raport cu obiectivele directivei atacate, aceasta ar constitui o dispoziție discriminatorie care trebuie anulată.

160 Astfel, condiția referitoare la existența unui sistem militar bazat pe serviciul militar general și care a cuprins, în ultimii 50 de ani, un sistem de transfer al armelor de foc de uz militar către persoanele care și-au încheiat stagiul militar, precum și condiția potrivit căreia poate fi vorba numai despre arme de foc care intră sub incidența anexei I partea II categoria A punctul 6 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, nu ar putea fi justificate prin niciunul dintre obiectivele directivei atacate și ar determina astfel ca această derogare să se aplice doar Confederației Elvețiene, obiectiv care ar fi fost recunoscut în mod expres în cursul procedurii legislative.

161 Or, întrucât niciun stat membru nu poate, din cauza condiției istorice astfel prezentate, să beneficieze de derogarea menționată, aceasta ar introduce o diferență de tratament între, pe de o parte, Confederația Elvețiană și, pe de altă parte, statele membre ale Uniunii și statele membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS), altele decât Confederația Elvețiană, care nu ar putea fi justificată în mod obiectiv. Astfel, însăși durata existenței sistemului privind conservarea armelor de foc după încetarea stagiului militar nu ar asigura în niciun caz un nivel mai ridicat de garanții în materie de securitate. Chiar admițând că durata unui astfel de sistem poate prezenta o anumită relevanță, reținerea termenului de 50 de ani ar fi totuși arbitrară și disproporționată.

162 Ungaria arată că, deși articolul 6 alineatul (6) al doilea paragraf din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, ar trebui să fie interpretat în sensul că nu urmărește decât să clarifice consecințele primului paragraf al acestui articol 6 alineatul (6) pentru statele care, în conformitate cu o lungă tradiție, le permit foștilor militari, după satisfacerea stagiului militar, să își păstreze arma, această dispoziție ar impune o cerință suplimentară nejustificată pentru persoanele care intră în domeniul său de aplicare, ținând seama de faptul că ar trebui să se verifice periodic dacă aceste persoane, spre deosebire de practicanții de tir sportiv care nu provin din serviciul militar și care sunt titularii unui permis în temeiul primului paragraf menționat, constituie o amenințare pentru siguranța publică.

163 Parlamentul și Consiliul, susținute de Comisie, contestă argumentația Republicii Cehe și pe cea invocată în susținerea acesteia de către Ungaria.

Aprecierea Curții

164 În sfârșit, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității impune ca situații comparabile să nu fie tratate într-un mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 29 martie 2012, Comisia/Polonia, C-504/09 P, EU:C:2012:178, punctul 62 și jurisprudența citată).

165 Prin urmare, deși nu se contestă că, astfel cum arată Republica Cehă, susținută de Ungaria, condițiile prevăzute pentru a beneficia de derogarea prevăzută la articolul 6 alineatul (6) al doilea paragraf din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, nu sunt îndeplinite decât de Confederația Elvețiană, ar trebui, în plus, pentru ca cel de al patrulea motiv să poată fi admis, ca, pe de o parte, Confederația Elvețiană și, pe de altă parte, statele membre ale Uniunii și statele membre ale AELS, altele decât Confederația Elvețiană, să se afle, în ceea ce privește obiectul acestei derogări, într-o situație comparabilă.

166 Or, astfel cum a subliniat doamna avocată generală la punctele 139 și 140 din concluziile sale, condiția referitoare la existența unui sistem militar bazat pe serviciul militar general și care a prevăzut, în cursul celor 50 de ani, un sistem de transfer al armelor de foc militare către

persoanele care își încheie stagiul militar ține seama, în același timp, de cultura și de tradițiile Confederației Elvețiene, precum și de faptul că, datorită acestor tradiții, statul menționat beneficiază de o experiență și de o capacitate dovedite de a urmări și de a supraveghea persoanele și armele în cauză care permit să se prezume că obiectivele de siguranță publică urmărite de directiva atacată vor fi, în pofida derogării menționate, atinse.

167 Din moment ce nu se poate prezuma că se regăsesc în aceeași situație și statele care nu au nici tradiția unui sistem de transfer de arme de foc militare și, prin urmare, nici experiența și capacitatea dovedită de a urmări și a supraveghea persoanele și armele în cauză, trebuie să se considere că se află într-o situație comparabilă cu cea a Confederației Elvețiene statele care dispun de asemenea, de multă vreme, de un astfel de sistem. Or, dosarul prezentat Curții nu cuprinde indicații în această privință și, prin urmare, nici elemente susceptibile să stabilească o discriminare în detrimentul statelor membre ale Uniunii și al AELS.

168 În măsura în care Republica Cehă apreciază drept arbitrară împrejurarea potrivit căreia legiuitorul Uniunii a reținut condiția privind existența unui sistem de transfer de arme de foc militare, precum și condiția de a nu fi vorba decât de arme de foc care intră sub incidența anexei I partea II categoria A punctul 6 din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, este suficient să se arate că acest stat membru nu a menționat niciun alt stat care ar fi dispus de mai puțin de 50 de ani de un sistem de transfer de arme de foc militare sau chiar de alte arme, astfel încât această critică trebuie, în orice caz, să fie respinsă ca fiind inoperantă.

169 În sfârșit, în măsura în care Ungaria arată că articolul 6 alineatul (6) al doilea paragraf din Directiva 91/477, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, impune, în raport cu primul paragraf al acestui articol 6 alineatul (6), cerința „suplimentară” de a verifica periodic că persoanele vizate nu constituie o amenințare pentru siguranța publică, este suficient să se arate că al doilea paragraf menționat prevede o derogare distinctă de cea care figurează la primul paragraf și că această derogare distinctă este supusă unor condiții specifice. Prin urmare, întrucât aceste paragrafe vizează situații diferite, împrejurarea potrivit căreia ele prevăd condiții distincte nu cuprinde o discriminare.

170 Având în vedere considerațiile care precedă, al patrulea motiv trebuie respins ca nefondat.

171 În consecință, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

172 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Parlamentul și Consiliul au solicitat obligarea Republicii Cehe la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata acestora, inclusiv a cheltuielilor de judecată aferente procedurii privind măsurile provizorii.

173 Conform articolului 140 alineatul (1) din același regulament, Republica Franceză, Ungaria, Republica Polonă, precum și Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată în calitate de intervenienți în litigiu.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă Republica Cehă să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Parlamentul European și de Consiliul Uniunii Europene.**

3) **Obligă Republica Franceză, Ungaria, Republica Polonă, precum și Comisia Europeană să suporte propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături

[i] Punctele 39 și 80 din prezentul text au făcut obiectul unei modificări de ordin lingvistic ulterior primei publicări.